

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

1881

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΑΔΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον της Έστιας: Όδου Σαββαίου, 6.

1881

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ευδρομήτης: 'Εν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν ταῖς ἑταίρειαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἑξακταρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἰς ἑτήσιαι. - Ἐργασίαν τῆς Διαδικαστικῆς Ὁδοῦ Σταθίου, 6. 15 Μαρτίου 1881

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΑΜΑΕΤΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ Paul Stapfer].

Ποιητ. καὶ εἰς τὸν 181 σελ. 140.

Καὶ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς σκιᾶς τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀμλέτου; πάσχει ἤδη, καταθρονοσκοπούμενος ὑπὸ ἀφάντου ἀγωνίας. Ἄγαπᾷ τὴν μητέρα του, ταυτοχρόνως δὲ τὴν ἀποστρέφεται καὶ τὴν περιφρονεῖ. Ἡ ὀλίγη τὸν πιέζει, καὶ σιέπεται ἤδη περὶ αὐτοκτονίας.

Ἄς ἦτο τρόπος νὰ ἴδῃ τὴν στερῆάν μου σίρκα νὰ λυθῆ, νὰ διαλυθῆ καὶ εἰς ἀτμὴν νὰ σβύσῃ! Ἢ νόμον ἄς μὴν ὄριζεν ὁ πλάστης νὰ παιδεύῃ τὸν αὐτοκτόνον! — Ὡ θεέ! θεέ μου! πόσον κούφια, κ' ἀνομιλῆ καὶ μάταια κ' ἀνοῦσια καὶ σάπια μοῦ φαίνονται τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου ὅλα! Ὡ! πόσον τὸν σιχαίνουμαι! Χωρᾶφι γέρον εἶναι ποῦ πλέον ἐξεσπύρισε. Ἀγκύθια καὶ τριβόλους φουρόνει, ἄλλο τίποτε! — Ἔς αὐτὸ νὰ καταστήσῃ! Μόλις νεκρὸς πρὸ δυὸ μηνῶν. . . οὔτε κἀν δύο, — ὦχι! τί βασιλεύς! Ἐμοιάζε μὲ τοῦτον, ὅσον μοιάζει ὁ Ὑπερίων ὁ θεὸς μὲ Σάτυρον! Καὶ τόσον γλυκὸς πρὸς τὴν μητέρα μου, ποῦ ὡς καὶ τὴν ἀέρα δὲν ἄφηνε ἔς τὸ πρόσωπον σκληρὰ νὰ τῆς φουρήσῃ! Γῆ κ' Ὀδρανὴ! Μὴ εἴχοντα ὅλα μαζὴ ἔς τὸν ναὸν μου. Δὲν εἶχεν ἀπ' ἐπάνω του ξεκολλημέν ἐκείνη, κ' ὁ χορτασμὸς ἐφαίνετο τὴν ὄρειν ν' αὐξάνῃ! Καὶ ἕνα μῆνα ὕστερα. . . Ἄς μὴ τὸ συλλογοῦμαι. — Ἀσάθεια, σοῦ ἐπρέπε Γυναίκα νὰ σὲ λέγουν! Εἰς ἕνα μῆνα! Πρὶν φθαροῦν τὰ ὑποδήματά της, ἐκεῖνα ποῦ ἐπήγαγε ἔς τὸ λείψανον κατόπιν τοῦ θυσιοθύου τοῦ πατρὸς, ἔς τὸ δέκρου βουτηγμένη, ἄλλη Νιόβη! Καὶ αὐτὴ, ἡ ἴδια. . . ὦ θεέ μου, καὶ κτήνος χωρὶς λογικὸν καὶ κρίσιν, ὅλ' κρατοῦσεν ὀλίγον περισσότερον τὸ πένητος του, — κ' ἐκείνη νὰ πανδρευθῇ, τὸν ἀδελφὸν νὰ πάρῃ τοῦ πατρὸς μου, ἀλλὰ ποῦ τὸν πατέρα μου τὸν ἠμοιάζει τόσον, ὅσον ἐγὼ τὸν Πρακλῆ! εἰς ἕνα μῆνα μέσα. . . πρὶν ξεπρισθοῦν τὰ μάτια της καὶ πρὶν νὰ ξεθορυκίσουν ἀπ' τῶν κρηματισμένων της ἀκρότων τὴν πλημμύραν! Ὡ! τί θεοκατάρατη ἀνοταμνησίαι, νὰ τρέξῃ τόσον βιαστικὰ εἰς ἀνομιὰ σενδόνα! Καλὸν δὲν ἦτο κ' εἰς καλὸν δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἴδῃ. Ἄλλε, καρδιά μου, βράγισε καὶ γλώσσά μου βουδύσου.

Τὸ ζήτημα τῆς αὐτοκτονίας ἐπασχολεῖ τὸν Ἀμλέτον καὶ ἐν τῷ διαβόητῳ μονολόγῳ τῆς τρίτης πράξεως, το he or not to be.

Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ; — Ἴδου ἡ ἀπορία! Τί εἶναι πλέον εὐγενές, νὰ ζῆ, νὰ ὑποφέρει τῆς Τύχης τὰ τοξεύματα καὶ σφενδαμίματα της; ἢ εἰς πέλαγος θεινῶν τὰ ὕπλα ν' ἀντιτάξῃ, καὶ νὰ ἴδῃ τὸ τέλος των μὲ τὴν ἀντίστασιν του; Ἄπεθανε; κοιμήθηκα; Ἴδου. . . Καὶ μ' ἕνα ὕπν. ν.

νὰ πύθῃ τὴν κονόκαρδον καὶ τὰ δεινὰ τὰ γίλια ποῦ εἶν' ἡ μοῖρα τῆς σαρκὸς, συντέλεια ὅλ' ἤτο ποῦ νὰ τὴν εὐχεται κανεὶς ἐνθέρμως! — Ν' ἀποθάνῃ, νὰ κοιμηθῇ. . . Νὰ κοιμηθῇ; Νὰ θνεῖραῖετ' ἴσως! Ἄ! τὸ ἐμπόδιον ἰδοὺ! Διότι ἔς τοῦ θανάτου τὸν ὕπνον τοῦτον ἄρα γι' εἰς ἄλλου, ἀφοῦ ἀποτινάξωμαι τὴν σκίπην τὴν φοβερὴν μου; Αὐτὸ μὰς φέρει διαταγμοῦς, αὐτὸ εἶν' ἡ αἰτία ποῦ κἀνεὶς τόσον μακροῦν τῆς συμφορᾶς τὸν βίον. Διότι, ποῖος ἤθελε ποτὲ νὰ ὑποφέρει τοῦ κόσμου τὴν καταθροῦν καὶ τὴν περιγελῶν του, τυράννων καταπίεσιν, τρανῶν ὑπερροφίαν, τὰ βέβαια τοῦ ἔρωτος τοῦ παραγνωρισμένου, τοῦ Νόμου τὴν βραδύτητα, τὸ ἔφος τῶν ἐν τέλει, ἢ καὶ τὰ καλαγίσματα ὑποῦ συγχωρεῖται ἢ μετρίοφων ἀρετῆ ἀπὸ τοῦ ἀναξίτου, ἐνθ' οὗτο ἦτο δυνατόν τὸ πᾶν νὰ ἐξοφλήσῃ μ' ἕνα κεντρί; — Ποῖος ἤθελε φορτίαν νὰ σηκώῃ, καὶ νὰ ἰδρόνη, νὰ βογγᾷ ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ βέρος, ἐν τῷ μετὰ θάνατον ὁ φόβος, — ἂν ὁ τόπος ὁ ἄγνωστος, ὑποῦ ποτὲ κανένας ταξιδιωτικῆς ἀκόμη δὲν ἐγύριεν ἀπὸ τῆς σύνορά του, ἐὰν δὲν μὰς ἐκλόνησαν αὐτὴ τὴν θάλασσαν μου, ὅσως κανεὶς νὰ προτιμᾷ τὰ βέβαια ποῦ ἔχει, παρὰ νὰ τρέξῃ μόνος του εἰς ἄλλα ποῦ δὲν ἔχει!

Ὁδδέποτε δὲ ἡ μελαγχολία περιεγραφή δι' ὀραιοτέρων καὶ ἀκριβεστέρων ὄρων, ἢ ἐν τῷ ἑτέρῳ τούτῳ θαυμαστῷ χωρίῳ:

«Ἐχασα ἐσχάτως, ἀλλὰ διατὶ δὲν γνωρίζω, ἔχασα ὅλην μου τὴν ζωηρότητα, ἀφῆκα τὰς συνήθειάς μου διασπιδάσεις, καὶ ἀληθῶς ἔχω τόσον βίρος εἰς τὴν ψυχὴν, ὅσως ἢ μεγαλοπρεπῆς αὐτὴ πλάσις, ἢ γῆ, μοῦ φαίνεται ἄγονον ἀκρωτήριον, — ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ὄλος ὁ αἰθῆρ, — ἰδέτε, — τὸ μέγα τοῦτο στερεῶμα ἐπάνωθεν μου, τὸ ἐξαίσιον αὐτὸ στέγασμα, χρυσοκεντημένον μὲ φωταῖς, δὲν μοῦ φαίνεται παρὰ σωρὸς ἀτμῶν, μαύρος καὶ βρωμερός! — ὁ ἀνθρωπος, τί ἀριστούργημα! Τὸ λογικὸν του πόσον εὐγενές, πόσον ἄπειροι αἱ δυνάμεις του! Τὸ σχῆμα, τὰ κινήματά του πόσον ἑναρμόνια καὶ θαυμάσια! Ἄγγελος σχεδὸν εἰς τὰ ἔργα του, θεὸς εἰς τὰς ἰδέας! τὸ στόλισμα τῆς γῆς! ἢ ἐντέλεια τῶν ζώων! — Καὶ ὅμως δι' ἐμὲ τί εἶναι αὐτὸ τοῦ πηλοῦ τὸ κατακλίσιμα; — Δὲν εὐρίσκω εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἀνθρωπὸν ὄχι!»

Ἄλλ' ἡ νόσος τοῦ Ἀμλέτου δὲν εἶναι ἀπλῆ μόνον μελαγχολία ἐνίστα ὑποπίπτει εἰς ἀληθεῖς παραφορὰς. Μετὰ τὴν πρώτην τῆς σκιάς τοῦ πατρὸς του ἐμφάνισιν εἶναι ὅλως ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὁ νοῦς του πλανᾶται τὸ συναισθάνεται. δὲ αὐτὸς οὐτός, καὶ τὸ λέγει. Τῆς τοιαύτης δὲ παραφορᾶς σύμπτωμα φαίνεται καὶ ἡ ἀλλόκοτος ἰδέα του, ὅπως ἀνοίγων τὸ σημασιματάριόν του γράφει ἐντὸς αὐτοῦ, ὅτι ὁ θεὸς του εἶναι κακοῦργος.

Ἡ δὲ περιγραφή τῆς Ὀφιλίας διηγουμένης

πρός τὸν πατέρα της πῶς ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν της ὁ Ἀμλέτος, εἶναι περιγραφὴ καθ' ἑαυτὸ παράφρονος.

ΟΦΘΑΙΑ

Πατέρα μου, πατέρα μου! πῶς τ' ἔρομα!

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τί τρέχει;

Λέγε, δι' ὄνομα Θεοῦ!

ΟΦΘΑΙΑ

Ἐνθ' ἴς τὰ ἰδιά μου ἤμουν κλεισμένη κ' ἔροπατα, πατέρα, ὁ Ἀμλέτος μ' ἀκούστων τὸ φῶσμα, μ' ἀσέπαστον κεφάλι, μὲ ἄδεται τὰς ἀλάσιαις του καὶ κατακαρωμέναις, πεσμέναις ἴς τὴν ἀστράγαλον, τὸ πρόσωπόν του ἄσπρον ὡς τὸ κανί, τὰ γόνατα νὰ τρέμουν νὰ κτυποῦνται, καὶ μ' ἕνα βλέμμα— ἄγριον ἄν' ἀρχεῖ ἀπ' τὸν Ἄδην, ὡς ἂν νὰ εἶπῃ φρίκης καὶ τρόμου λόγια, — παρουσιάζετ' ἔφαρμα ἐμπρός μου...

ΠΟΛΩΝΙΟΣ

Τί σοῦ εἶπε;

ΟΦΘΑΙΑ

Μοῦ πᾶνει ἀπὸ τὸν ἄρμόν τὸ χέρι, μοῦ τὸ σφίγγει, τραβιέται πίσω ἔπειτα χωρὶς νὰ μὲ ἀφήσῃ, καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι του τὰ φρύδια του σπινθίζει, κ' ἐπᾶνει μου τὰ μάτια του στηλῶναι, ὡς ἂν νὰ θῆῃ νὰ πάρῃ τὴν εἰκόνα μου. Ἔβραυ πολλὴν ἐμπρός μου ἐσάθη καὶ μ' ἐκύτταξε ἴς τὰ μάτια. Ἐπὶ τέλους τὸ χέρι ἄγριον μοῦ κουνεῖ, τὴν κεφαλὴν σαλεύει μ' αὐτὸν τὸν τρόπον τρεῖς φορές, — κ' ἀπ' τῆς καρ-

[διδας τὰ βέδη.

τοῦ βγαίνει ἕνας στεναγμὸς μὲ τόσον, τόσον πόνον, ὡς ἂν νὰ τοῦ ἐρράγιζε τὸ στήθος καὶ νὰ χάνῃ τὴν ὑπαρξίν του! — Ἐπειτα μοῦ ἄφησε τὸ χέρι, ἐνθ' ἐκείνος μὲ γυρτῆν τὴν κεφαλὴν ἴς τὸν ὄμιον, ἐφαίνεται τὸν ὄρμον του νὰ βλέπῃ χωρὶς: μάτια, διότι δὲν τὰ ἔστρεψε, κ' ἐβγήκε ἀπ' τὴν θύραν μ' ἀκίνητον ἐπᾶνω μου τὸ φῶς των μέχρι τέλους.

Ἐπίσης δὲ καὶ κατὰ τὸν διάλογον αὐτοῦ μετὰ τῆς Ὀφθαίας ἐν τῇ τρίτῃ πράξει, ἡ σκληρότης του πρὸς τὴν ἀτυχῆ νέαν μύθον διὰ τῆς παραφροσύνης του δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ νὰ συγχωρηθῆ. Κατὰ δὲ τὴν κηδεῖαν τῆς Ὀφθαίας ἐν τῇ κοιμητηρίῳ, ἡ ἔρις του πρὸς τὸν Λαέρτην ἀπολήγει εἰς παροξυσμὸν μανίας, ὥστε ἡ μήτηρ του ἀνακράζει εὐλόγως:

Εἶναι τρελλός, Λαέρτη,

ὦ! μὴν τὸν συνερίζεσαι, δι' ὄνομα Κυρίου!

Καὶ αὐτὸς δὲ οὕτως ὁ Ἀμλέτος ἀνομολογεῖ ὅτι νοσεῖ, ὅτε ἀπαλογούμενος ἐν τέλει πρὸς τὸν Λαέρτην, τῷ λέγει:

Συγχώρησέ με. Ἄδικον σοῦ ἔκαμα, Λαέρτη, ἀλλ' ὡς γενναῖος ἄνθρωπος ὁδὸς τὴν συγχώρησίν σου. Ἐδῶ εἶδω εἶναι γνωστὸν, — καὶ σὺ θὰ τὸ γνωρίζῃς; — ὅτι ἀσθένεια δεινὴ, Λαέρτη, μὲ παιδεύει.

Ὅ,τι κ' ἂν σ' ἔκαμα κακὸν, ὥστε νὰ σοῦ ἐξάψω καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπομονὴν σου, ἦτο τῆς τρέλλας μου, ἔδῶ σοῦ τὸ διακηρύττω! Μὴ ὁ Ἀμλέτος ἤθελε νὰ βλάψῃ τὸν Λαέρτην; Ὅχι! — Ἄν' ἔξω ἐξουτοῦ εὐρίσκειτ' ὁ Ἀμλέτος, κ' ἐνθ' εἴν' ἔξω ἐξουτοῦ τὸν βλάψῃ τὸν Λαέρτην,

1. Ἐν τούτοις τὸν διάλογον τούτον ἀκούουσι νεκρομμένον ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Πολωνίος, δικαιολογεῖ δὲ τὴν σκληρότητα τοῦ Ἀμλέτου ἢ οὐχί; ἄδικος ὑπόψια του, ὅτι ἡ Ὀφθαία ἦτο ἐν γνώσει τοῦ πράγματος.

Δ. Β.

δὲν εἶν' ἐκεῖνος ἕνοχος; τ' ἀρνεῖται ὁ Ἀμλέτος! Λοιπὸν, ποῖος εἶν' ὁ ἕνοχος; — Ἢ τρέλλα του καὶ μόνη. Εἶν' ὁ Ἀμλέτος καὶ αὐτὸς ἀπ' τοὺς ἀδικημένους. Ἐχει τὴν τρέλλαν του ἔχθρὸν ὁ δυστυχὴς Ἀμλέτος!

Ἐκτὸς τῆς διανοητικῆς διαταραξέως, ἐπέρχεται καὶ ἠθικὴ κατὰπτωσις, τὴν ὁποῖαν ἀνάγκη νὰ λάβωμεν ἐπίσης ὅπ' ἔψιν, ὅπως κατανοήσωμεν ἐντελῶς τὸν ἱστορικὸν τοῦ Ἀμλέτου.

Ὁ εὐγενὴς καὶ ἐνύερμος ἔρως του πρὸς τὸ ἰδανικὸν μετατρέπεται βαθμηδὸν εἰς ἀπογοήτευσιν πλήρη ψυχροῦ ἐγωισμοῦ, εἰς σκληρὰν ἀλαζονείαν, εἰς τυφλὴν πίστιν εἰς τὸ πεπρωμένον. Ὁ ἔχθρὸς οὗτος τοῦ ψεύδους γίνετα ὑποκριτὴς καὶ ἀρέσκειται εἰς ἐπιβουλὰς. Ὁ δούλος ἐκεῖνος τοῦ συνειδότος, ὅστις ἐδίδασκε νὰ τιμωρῆται τὸν θεῖόν του ἐνώτω δὲν εἶχαν ἀπόλυτον βεβαιότητα περὶ τοῦ ἐγκληματός του, ἀπεκδύεται βαθμηδὸν πάντα σεβασμὸν πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ πλησίον του, καὶ κατελήγει εἰς ἔργα, τῶν ὁποῖων ἀνάγκη νὰ διερευνησώμεν ἐπιεικῶς τὴν ἀρετηρίαν, ὅπως μὴ χαρακτηρίσωμεν αὐτὰ ὡς ἐγκλήματα.

Βούδς ἀπ' ἀρχῆς διαφαίνεται εἰς τοὺς λόγους του ἡ ἐπικίνδυνος τάσις τοῦ νὰ ἐπιρριπτῆ εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα τὴν εὐθύναν τῶν πράξεων ἐνὸς ἀτόμου. Ἢ σκιὰ τοῦ πατρὸς του τῷ ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ θεὸς του διέπραξεν ἀνόσιον ἐγκλημα: ἄρα θεοσεβῶν τὴν κόσμον ἀμπαντα ὡς ἐγκληματιαν κατὰ συνέπειαν διατι νὰ ἀναλάβῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματος ἐκείνου;

Ὁ κόσμος πᾶσι ἴς τὰ στραβὰ. Ὡ! δὲν ἀπέμειν' ἄλλο παρὰ ἐγὼ νὰ γεννηθῶ ἴς τὰ ἴσα νὰ τὸν βάλω!

Ὁ ἐστὶ, (τοῦτο δὲ ἐπιμαρτυρεῖ πᾶσα ἡ τέπειτα διαγωγὴ του,) «πρὸς τί ἐγὼ ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὰ πράγματα κόσμου, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἔχουσι κακίως; — Πρὸς τί νὰ ἐκδικήσω τὴν ἀρετὴν ὑπὸ τῆς κακίας δουλοῦσθαι ἐπὶ κόσμῳ, ἐν ᾧ ἀρετὴ δὲν ὑπάρχει; — Πρὸς τί νὰ μοχθήσω πρὸς ἀνθρώπων τῆς ἠθικῆς τάξεως ἐν κόσμῳ, ἐν ᾧ ἡ ἠθικὴ τάξις ἐξέλιπεν ὀλοσχερῶς;»

Ὁ Ἀμλέτος ἀποθαίνει μηδενιστής. Ὁ κόσμος δι' αὐτὸν εἶναι καρυδόφυλον. Τὰ ἐπὶ γῆς ἔποντα ἔντομα, — τὰ περιωρισμένα πνεύματα τὰ ἐκλαμβάνοντα ὡς σπουδαῖόν τι τὴν ἀνθρωπίνην κωμωδίαν, τῇ ἐμπνέουσιν οἶκτον. Ἢ ἀρετὴ, ἡ εὐτυχία, ἡ ὑπαρξίς των αὐτῇ, τῷ φαίνονται πράγματα ἀνάξια λόγου, ἀθύσματα ἅτινα δύναται ἐν ἡσυχίᾳ πνεύματος νὰ κατασυντριψῇ. Καὶ διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν «οἴτε καρρὶ τὴν μέλαι», ἀλλ' ὅμως ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ δικαιοδικῇ αὐτοῦ ὑπεροχῇ, καὶ θεωρεῖ ἐκυτὸν ὡς μέγα τι, μόνον καὶ μόνον διότι ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸ σύμπαν εἶναι μηδέν.

Φονεῖται τυχαίως τὸν γέροντα Πολωνίον, ἀλλὰ μάλιστα μετανοεῖ, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ φονευθεὶς ἦτο μωρὸς, καὶ ἰδοὺ ὁποῖον ἐπιζητῶν τῷ πλέκει! Πρῶτα κ' ἀρχῆν, αὐτὸν εἶδοι ἄς τὸν ξεπεραδοῖσω. Ἐτὴν πλαγιῶν τὸν θάλαμον ἄς βίξω τὸ φῶς. — Μητέρα, καλὴ νύκτα σοῦ. Ἴδοι τὸν σύμβουλόν σου

σιωπηλὸς καὶ σοβαρὸς καὶ ἡσυχος ποῦ εἶναι, εἶναι ποῦ ἦτο ζωντανὸς τόσον μωρὸς καὶ λάλος.

Φονεῖται δύο ἄρχοντας τῆς αὐλῆς, τὴν Ροξενκράνς καὶ τὸν Γιλδενστέρνιν, ἀλλ' ἡ συνείδησις δὲν τὸν τύπτει διὰ τοῦτο· οἱ φονευθέντες ἦσαν μηδαμινὰ ὄντα καὶ ἀνάξιοι τῆς ὑπολήψεώς του, ὡς λέγει πρὸς τὸν Ὀράτιον:

Ἐπᾶνω ἴς τὴν συνείδησιν διόλου δὲν τοῦς ἔχω. Ἄνισως καταστρίφονται πταλὸν αὐτοὶ καὶ μόνον. Δὲν εἶναι πράγμ' ἀκίνδυνον δι' ὄντα τιποτένια, νὰ χώνονται ἀνάμεσα ἴς τὰ μανισμένα ξίφη κ' εἰς τὰ σπαθοκοπήματα μεγάλων ἀντιπάλων.

Φονεῖται ἐπὶ τέλους καὶ τὸν Ὀρηλίαν, τοῦτο δὲ εἶναι τὸ μεγαλύτερον τῶν ἀμαρτημάτων του. Καὶ, ὁ Ἀμλέτος τὴν ἐρόνυευσεν, ἀφροῦ πρῶτον παντοίους τρόποις τὴν κατεβασάνισε. Τὴν περιφρονεῖ, τῇ ἀπειθῶναι λόγου; βαναύστους φέροντας τὸ ἐρ' ἴλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς δυστυχούς νέας, τῇ φέρεται μετὰ τραχύτητος φερουσίας τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὁ ὕπ' αὐτοῦ φόνος τοῦ πατρὸς της γίνετα ἡ ἀφορμὴ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς αὐτοκτονίας της. Ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ πτόματος τοῦ Πολωνίου, ὁ Ἀμλέτος οὐδ' ἀμῶς σέπτεται περὶ Ὀρηλίαν. Τὴν εἶχεν ἤδη λησμονήσει. Ἀλλὰ μὴ ἠγάπησε ποτὲ αὐτὴν ἀληθῶς; Ὁ ἔρως του ἦτο παιδικὴ τῆς φαντασίας, ὡς μαρτυρεῖ ἡ πρὸς αὐτὴν ἐπιστολὴ του, οὐδὲν περιέχουσα ἢ παγετώδεις ἐκφράσεις στερεοτύπου φιλαρκεσίας:

Διὰ εἰς; τὸ ὄρατόν της, τὸ κάτασπρὸν της στήθος; Ἄμπαρ ἴς ἀμφιβολίαν νὰ τὸ βέλη; ἂν τῆσρα λάμπουν, ἡ ὁ ἥλιος φέγγει, ἡ φέματ' ἡ ἀλήθεια μὴπως λέγει, ἀλλ' εἴ σ' ἀγαπᾷ μὴ τ' ἀμφιβέλλῃ.

Ὁ Ἀμλέτος θυσιάζει, ἄνευ τύψεως συνειδήτος, τὴν Ὀρηλίαν χάριν τῆς ἀτομικῆς ἀσφαλείας του, — ἂν ἦτο τῷ ὅντι προσπεποιημένη ἡ παραφροσύνη του, εἴ ἦ ἐπήγασεν αἰ συλφοραὶ τῆς ἀτυχούς νεανίδος. Παραφρονεῖ αὐτὴν, πνίγεται, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδὲ σέπτεται περὶ αὐτῆς, μόνον δὲ ὅτε βλέπει καὶ ἀκούει ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τὸν ἀδελφόν της, τὸν Λαέρτην, ἐκφορίζοντα παταγωδῶς τὴν λύπην του καὶ πηδῶντα ἐντὸς τοῦ τάφου, ὅπως περιπτύχῃ τὴν νεκρὰν ἀδελφὴν του, τότε μόνον ὁ Ἀμλέτος ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἐπιπέσει τῆς ἀδελφικῆς ἐκείνης ἀγάπης, ἀνακράζει μετὰ κόμπου:

Τὴν ἀγαπῶσα! Ἀδελφοὶ σαρῶντα χιλιάδες, καὶ ὄλον τῆς ἀγάπης; τὸν τὸν ὄγκον νὰ σαρῶσουν, ἴς τὸ ἰδικόν μου τὸ ποσὸν δὲν ἤμποροῦν νὰ βίξουν!

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λαέρτην:

Ἐμπρός! ἐπεὶ μοῦ νὰ ἰδῶ τί δύνασαι νὰ κάμῃς; Νὰ κλάσῃς; νὰ κομματιασθῇς; τῆς πείνας; ν' ἀποθάνῃς; νὰ ἐκιδύσῃς μὲ χολῆν; Κρακοῦδαλον νὰ φάγῃς; Ἐγὼ τὰ κάμνω! — Ἢλλο! ἰδοὺ νὰ μᾶς μοιρολογήσῃ! νὰ φοβερῆται πῶς πηδᾷ μέσα ἴς τὸν τάφον! — Ἐλα, θάψου μαζὴ τῆς ζωντανῆς καὶ νὰ ταφῶ μαζὴ σου, κ' ἀφροῦ λαλῆς περὶ βουνῶν, ἐπᾶνω μας ἄς βίξουν χιλιάδες ἀτρέμματα τὴν γῆν, ὥστε βουνὸν νὰ γείνη

νὰ κάσῃ τὸ κεφάλι του εἰς τοῦ πατρὸς τὴν ζώνην, ὥστε κοντὰ του ὡς σκυρὶ νὰ φαίνεται ἡ Ὄσσα! Νά! Ἀδύνα ἤθελες; Κ' ἐγὼ νὰ φλουαρήσω ἔξωρα.

Μέχρι τῆς εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀποδημίας του ὁ Ἀμλέτος ἐφαίνεται ὅπως ἠήποτε ἐπιδικῶν τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδικήσεως. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του βλέπομεν αὐτὸν μετὰ γωηρότητας καὶ ἀδιαφορίας περαιτοῦντα τὰ πάντα εἰς τὸ πεπρωμένον:

«Ἄν ἦναι διὰ τὴν δὲν ὅκ ἦναι διὰ κατόνιν. Ἐάν δὲν ἦναι διὰ κατόνιν, ὅκ ἦναι διὰ τὴν δὲν ὅκ ἔωρα, ὅκ ἔλθῃ πάλιν ἡ ὄρα. Τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἦναι τὸς ἔτοιμος. Ἄφροῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζῃ τὸ τί ἀφίνει, τί σημαίνει τὸ πᾶσι ὅκ τὸ ἀρῆσῃ.»

Εἰς τοσοῦτον δὲ καταλήγει ἐπὶ τέλους ἀδιαφορίας, ὥστε πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ θεοῦ του συγκατανεθεῖ νὰ ἀγωνισθῇ μετὰ τοῦ Λαέρτου ἀγῶνα ξιφασίας. Εἰς τὸν ἀγῶνα τούτον συναποθνήσκει ὁ Ἀμλέτος μετὰ τὸν λοιπὸν, οὐδ' ἀποθνήσκει προῶρος, διότι ἀπέγεινεν οἰκτρὸς καὶ δλέρσιος.

Ὁράτε ἀπόχυνα!... Σεις ποῦ αὐτῇ τὴν θεῶν τὴν βλέπετε καὶ τρέμειτε ὄχι μὴ ἀπὸ τὴν φρίκην, κ' εἰσὸς βωδοὶ ἀροκταὶ αὐτῆς τῆς τραγωδίας, καίρῳ ἂν εἶγα, — ἀλλ' αὐτὸς ὁ μαρτὸς δεσποφύλαξ, ὁ θάνατος, ἐπᾶνω μου χέρι βροῦ ἀπλόει, — Ὡ! εἶγα πράγματα νὰ πῶ!... Ἄς ἦναι. Ἀποθνήσκα. Ὁράτε μου, ἀλλὰ ζῆς, καὶ σὺ δικαίω δέ με κ' ἐμένα καὶ τὰ ἔργα μου εἰς θεοῦ δὲν γνωρίζουν... Τ' ἄλλα καλύπτει σιωπῇ!

Αὐταὶ αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Ἀμλέτου. Τοικιότη ἡ τραγικὴ ἱστορία του, ἱστορία τῆς κατὰπτώσεως μετὰς εὐγενούς ψυχῆς. Εἶδομεν αὐτὸν βέκταν καὶ νοήρον, πλήρη ἀποφάσεως καὶ διασταγμῶν, σοφὸν καὶ παραφρονα, εὐσυνείδητον καὶ ὑπερβολὴν καὶ ἀσυνείδητον, πιστὸν καὶ δόλιον, τρυφερὸν καὶ βίβανυσον, γενναῖον καὶ πλήρη ἐγωιστοῦ συνάμα.

Αἱ τοικιῶται ἀντιφάσεις δὲν δύνανται ἢ νὰ ἐπέλωσι διανοητικῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὐδ' ἐξηγοῦνται ἄλλως ἢ ὡς ἠθικῆς παρακμῆς ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς μετὰ τοσαύτης ὀρυμητικῆς τραχύτητος κατακηρμνίζει τὸν ἥρωά του ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης εἰς τὴν ἄδυσσον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς παραφροσύνης, ὥστε μόνις διαβλέπομεν τὴν μεταβάσιν, αἱ δὲ διαδοχικαὶ ἀντιφάσεις φαίνονται ὡς ταυτόχρονοι εἰς τοὺς ἐκθιάμβους ἡμῶν ὀφθαλμούς.

Ἢ κοινὴ παράδοσις ἀποδίδει συνήθως εἰς τὸν Ἀμλέτον τὸν χαρακτῆρα αἰσθηματιστοῦ φαντασιοκόπου, ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὸν Ὀράτιον, καὶ ἀφίπταται ἐπὶ τέλους τῆς γῆς, καθὼ ἀνάξιας αὐτοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τοιοῦτος ὁ Ἀμλέτος. Ὁ Σαικσπερὸς ἀγωνεῖ τὰς νοσηρὰς ἐπιτηδεύσεις τοῦ νεωτέρου ὁμωαντισμοῦ. Ὁ Ἀμλέτος του φωτικῶς, ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς, εἶρε προσόντα ἀνδρὸς ἰσχυροῦ, ἀλλ' ἔνεκα δυστυχῶν περιστάσεων, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀρχικῆς τινος ἀσθενείας ἐν τῷ

δογανισμῶ του, μετατρέπεται βαθμηδόν και ἀποβαίνει κακοῦργος ἀλήθης. Ἀλλὰ εἶναι ἀξίος οἴκτου και ἀξίος συγχωρήσεως, διότι ὑπέφερε μεγάλας και διότι ἠγάπησε τὸν Ὀράτιον, ὅ ἐστι τὴν ἀλήθειαν και τὴν ἀρετὴν.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

Ὁ Ἰωάννης Ρουφφίνης (Ruffini), οὗτος ἐν τῶν ἐκλεκτοτέρων ἔργων, τὸν ἴα τρὸν ἄν τῶν σον, ἀρχὴ μαθα ἀπὸ τῆς σήμερον δημοσιεύεται ἐν τῇ «Ἑστία», ἐγεννήθη ἐν Γενούῃ τῆς Ἰταλίας ἐν ἔτει 1807. Τυχὸν ἐξαιρέτου ἀγωγῆς και παιδείσεως και ἐπὶ διαπύρου φιλοσοφίας φλεγόμενος, ἐγένετο μέλος τοῦ πολιτικοῦ Συλλόγου τῆς «Νέας Ἰταλίας», ἣν ἔδρυσεν ὁ μέγας Ἰταλὸς πατριώτης Μπασίνης πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τοῦ ξανικοῦ ζυγοῦ. Οὕτω δὲ λαβὼν μέρος ἐνεργὸν εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τοῦ 1831, ὁ Ρουφφίνης ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὸ πατριον ἔδαφος, και ἀπέβη ἐν Ἀγγλίῳ, ὅπου διήλθε μακρὰ ἔτη, και τοσοῦτον καλῶς προσοικειώθη τὴν γλῶσσαν και τὴν φιλολογίαν τῆς χώρας ταύτης, ὥστε συνέταξεν ἀγγλιστὶ πολλὰ αὐτοῦ συγγράμματα, ἀξιοθέτα λαμπρὰ ἐπιτυχίας. Τῇ 1842 ἔβη ἐγκατέστη θριστικῶς ἐν Παρισίοις. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, ἅτινα μετεφράσθησαν και εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀνωτέρα θεωροῦνται ὁ «Λαυρέντιος Βενόνης», εἶδος αὐτοβιογραφίας τοῦ συγγραφέως, γεγραμμένης μετὰ δυνάμει, ἣτις καταθέλλει ἄμα και συγκινεῖ τὸν ἀναγνώστην, και τὸ ἰνταῦθα δημοσιευόμενον «ὁ Ἰατρὸς Ἀντωνίος».

Ἐν τῇ προσώπῳ τούτῳ ὁ Ρουφφίνης παρουσιάζει μίαν τῶν γενναίων και διαπύρων ἐκείνων ψυχῶν, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐκκαύσῃ και ἐνθουσιάζῃ πᾶσα εὐγενὴς ὑπόθεσις, και αἰτίας δι' αὐτὸ τοῦτο φαίνονται ὡς προωριμαίμεναι εἰς τὸ μαρτύριον. Ὡς ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου, εἶνε και ὁ ἱατρὸς Ἀντωνίος πολιτικὸς προεγγραμμένος, ἐξ οὗ φυσικῶς προέρχεται ἡ κατά τὴ ἀνάμικτις τῆς πολιτικῆς εἰς τὸ διήγημα τοῦτο ὅμως οὐδόλως παραβλάπτει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου, ἀλλὰ, τοῦναντίον, καθιστᾷ αὐτὴν ἐτι μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν, ὁ δὲ Ρουφφίνης ἐγένετο πλειότερον ἐτι ἀξίος τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς πατρίδος του, παρουσιάζας, ἔστω και ἐπὶ τὸν ἀλαφρὸν τύπον διηγήματος, εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινῶς τὰ παθήματα και τοὺς πόθους αὐτῆς κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς βαρείας πολιτικῆς δυσπραγίας τῆς.

Σ. Τ. Δ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ἰ. Ρουφφίνης.—Μετὰφρ. Ἀγγέλου Πλάχου.]

Μεγάλοι και μικροί.

Ἐρατὴν τινὰ και θερμὴν ἡμέραν τοῦ Ἀπριλίου 1840, κομψὴ ὀδοιπορικὴ ἑμάξα, ἐλκυσνομένη ὑπὸ τρεσσάρων καλπαζόντων ταχυδρομικῶν Ἰππων, παρήρχετο Ουρουβωδῶς τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κορνιῆς (route de la Corniche) τοσοῦτον γνωστὴν εἰς τοὺς περιηγητὰς δὲδν, ἣτις, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος τοῦ δυτικῶς ἀγίκαλοῦ τῆς Ριβιέρης τῆς Γενούης, ἄγει ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης εἰς Νίκαιαν.

Ὅλγαι τῶν μεγάλων δίδων τῆς Εὐρώπης εἰσὶ τοσοῦτον γραφικαί, ὀλίγισται δὲ βεβαίως συνεννοῦσι τρία τοιαῦτα στοιχεῖα φυσικῆς καλλονῆς: τὴν Μεσόγειον ἐντεῦθεν, τὰ Ἀπέννινα ἐκεῖθεν, και ὑπεράνω αὐτῶν πᾶσαν τὴν λαμπρότητα τοῦ Ἰταλικῶ οὐρανοῦ. Ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου ἔπραξε πᾶν ὅ,τι δυνατόν, ἐν οὐχὶ ἀμιλλωμένη, ἀλλὰ προσπαθοῦσα καὶ νὰ μὴ ἀσχημίσῃ τὴν φύσιν. Ἀ-

φρονοὶ πόλεις και χωρία, τὰ μὲν ἐπιχαρίτως ἀνακεκλιμένα ἐπὶ τῆς παραλίας και λούοντα οὕτων εἰπεῖν τοὺς πόδας των εἰς τὸ ἀργυροῦδες κῶμα, τὰ δὲ κατεσπαρμένα ὡς ποίμνην προβάτων ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους ἢ χαριέντως ἀναρριχόμενα πρὸς ἀπότομον ἔργον τοῦ και που μονήρες παρεκκλήσιον, καθισμένον ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορυφῆς Θαλασσοπληγοῦς σκοπέλου ἢ κρυπτόμενον ἐντὸς δάσους χλοεροῦ περὰ τὴν ὄρον κοιλάδος μαρμαρίνα μέγαρὰ ἢ ἐπαύλεις φαιδραὶ, ὑπερκύπτουσαι πρᾶσινων ἀμπελώνων, κήπων ἀνοσπεφῶν, συστάδων πορτοκαλλεῶν και λεμονεῶν μυριάδες οἰκίσκων μὲ τοίχους λευκοὺς και πρᾶσινα παράθυρα, διεσκορπισμένοι ἐπὶ λόφων ἀγόνων ἄλλοτε, σήμερον δὲ — χάρις εἰς εὐφροὺς σύστημα ἐπαλλήλων ἀνδρῶν — ἐλαιοφότων μέγχι κορυφῆς πᾶν ἐνὶ λόγῳ ἀνθρώπινον αὐτόθι δημιουργημα ἐλέγγει τὴν δραστηριότητα και τὸ πνεῦμα φυλῆς ἐξόχως καλλιτέχνου και γενναίως ὑπὸ τῆς φύσεως πεπρωκισμένης.

Ἡ ὁδὸς ὑπέκουσα εἰς τοὺς ἰδιοτρόπους ἐλιγμούς τῆς ἀκτῆς, εἶνε πολυκαμπῆς και ἀνώμαλος. Ὅτὲ μὲν ἰσοϋπῆς πρὸς τὴν θάλασσαν, διατέμνει φράκτας ὀρεινῶν, ἀλῆς και ῥοδοδάφνης ὅτὲ δὲ, προσκολλημένη εἰς τὰ πλευρὰ βουνοῦ ἀποτόμου, καλυπτομένου ὑπὸ πυκνοφύλλου πευκῶνος, αἴρεται εἰς τοσοῦτον ὕψος, ὥστε τὸ βλέμμα διστάζει ν' ἀναμετρήσῃ τὸ βῆθος τῆς ἀβύσσου. Πῶθ μὲν εἰσχωρεῖ ὑπὸ στοὰς διατροπώσας τὸν βράχον και ἀφκινούμενη πρὸς σιγμῆν, προκύπτει περικτέρω ἐν μέσῳ εὐρείας ἐκτάσεως γῆς, οὐρανοῦ και θαλάσσης· ἐκεῖ δὲ κάμπτεται αἰφνης και φαίνεται θέλουσα νὰ διασχίσῃ τὸ ὄρος· και περικτέρω τρέπεται πάλιν ἀντιθέτως οἰοῦναι βαινουσα νὰ βροθῇ εἰς τὸ πέλαγος. Ἡ ἐκ τῆς ἀπαύστου μετατοπίσεως τοῦ ὀδοιπόρου προκύπτουσα ποικιλία τοῦ τοπίου μόνον πρὸς τοὺς ἀπειροὺς συνδυασμούς τοῦ καλειδοσκοπίου δύναται νὰ παραδληθῇ. Ὅ! ποῖαν εὐχὴν ἠθέλωμεν παραγάγει, ἐν εἰς τὸ ἰχνογράφημα τοῦτο ἠδυνάμεθα νὰ μεταδώσωμεν και ὀλίγον μόνον ἐκ τοῦ ἀληθοῦς χρώματος τῆς χώρας! Δὲν τὸ ἐπιχειροῦμεν ὅμως, διότι αἱ λέξεις ἀδυνατοῦσι ν' ἀποδώσωσι τὴν φωτεινὴν διαφάνειαν τῆς ἀτμοσφαιρῆς ἐκείνης, τὸ γαλανὸν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ βελὺ κυανοῦ τῆς θαλάσσης, τὰς ἠρέμους ἀποχρώσεις, αἰτινες διακρίνουσι τοὺς ἀπειροὺς κυματισμοὺς τῶν ὀρέων ἐκείνων, ἀναπτυσσομένων κλιμακῶδων εἰς ὕψος. Μόλις ἢ πυξὶς τοῦ Stanfield ἢ τοῦ Azeglio ἠδύναντο νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ.

Ἐν μέσῳ τῆς μαγικῆς ἐκείνης τοποθεσίας ἡ ἑμάξα περὶ ἧς ὁ λόγος παρήλκυσε ταχέως. Ἦτο ὄραλον ὄχημα, τοιοῦτον ὅποια συνήθως ἐξέρχονται τῶν χειρῶν τῶν ἐν Λονδίῳ ἀμαξοπηγῶν πρώτης τάξεως: ἐλαφρὸν, κομψόν, ἐπὶ καλῶν ἀνακλυόμενον ἐλατηρίων, εὐρὸ, ἀνετον, και οὐδενὸς στερεόμενον τῶν προσόντων ἐκείνων, ἅτινα μαρ-

τυροῦσι τὴν κοινωνικὴν τάξιν και τὸν πλοῦτον τοῦ κυρίου των. Ἐξώθεν μὲν οἰκόσημον περίπλοκον, οὐτινος ἐδέσποζεν ἐνοπλιος χεὶρ, ἀμυδρῶς μόλις ἐν μικρογραφίᾳ εἰκονίζομένη ἐπὶ τῶν στυλῶν θυρίδων, ὄριζεν ἀναμνησθητῶς τὴν θέσιν, ἣν κατείχον οἱ ὀδοιπόροι ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς κλίμακος τῆς Μεγάλης Βρετανίας· ἐπ' αὐτῆς δὲ τῆς ἀμάξης, θαλαμηπόλος κομψῶς ἐνδεδυμένη και ὑπρηγῆτης εὐσωμος χωρὶς οἰκοστολῆς, καθήμενος ἀμφότεροι ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἔδρας, κατέβαινον προδῆλως πόσον ἐξετίμων τὰ κάλλη τῆς κύκλω φύσεως, διὰ τοῦ νηδύμου ὕψους εἰς ὃν ἦσαν βυθισμένοι.

Τὰ ἐντὸς τῆς ἀμάξης δύο πρόσωπα — κύριος ὄραλον ἡλικίας και κόρη νεαρά, προφανῶς πατήρ και θυγάτηρ — ἐφαίνοντο ἐπίσης ἀπαθεῖς πρὸς τὰς καλλονάς, αἰτινες ἐπεζήτουν οὕτως εἰπεῖν τὸν θαυμασμόν των. Ἰστία λευκὰ ὀλισθαίνοντα ὡς κίνοι μεγάλοι ἐπὶ τῶν κώτων τῆς θαλάσσης, ὀμορφότα δένδρα τοσοῦτον ἀνοσπεφῆ, ὥστ' ἐφαίνοντο ὑπερμεγέθεις ἀνοδοῦσαι μᾶλλον ἢ δένδρα, πεδιᾶδες ἀπέσαντο πλήρεις κίτρινου ἀσφοδέλου, κυανῆς ἀνεμώνης, και λευκοῦ δονιθογάλακτος, γηραῖο βράχιον, ὦν ἐκάστην βράχια ἐκόσμου ἀλῆαι ὑπερύψηλοι, πάντα ταῦτα παρήρχοντο ἐν τάχει ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν ὀδοιπόρων, οὐδόλως ἐλλοῦντα τὴν προσοχὴν των.

Κρυπτομένη σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ σωρὸν προσκεφαλαίων και πεπλωμάτων, ἡ νεαρὰ κόρη κατέχευε ἐκτάδην και προσπαθεῖ πᾶση δυνάμει νὰ κοιμηθῇ· ἀλλὰ καιτοὶ ὁ κόπος εἶχεν ὠχράνει τὰς παρειὰς τῆς και ὁ περι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυανοῦς κύκλος ἐμαρτύρει ἐπαρκῶς ὑπερτάτην ἀνακαύσεως ἀνάγκην, ὁ ὕπνος ἐπέμενε μὴ ἐρχόμενος, ὡς ἐδήλουν τοῦτο εἰς τὸν συνοδοιπόρον αὐτῆς αἱ ἀδιάκοποι ἀλλαγαὶ ὀσέως, τὰ βίαια αὐτῆς κινήματα και ψιθυρισμοὶ τινες παιδικῆς ἀνυπομονησίας.

Ἡ νῆξ ἔδην παρῆσι θαυμασίον δεῖγμα τύπου καλλονῆς οὐχὶ σπανίου ἐν Ἀγγλίᾳ, ἰδίως ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ κοινωνικῇ τάξει, και συννοῦντος χαρμηκῆρας ἀσυμφύλους κατὰ τὸ φαινόμενον: ἦλος μεγαλείου, συγγενὲς πρὸς τὴν ἀλαζονείαν, και ἰδανικὴν σχεδὸν ἡμερότητα μορφῆς. Ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐπιεχυμένη ἐλαφρὰ ἀτονία παρεῖχεν ἰδιαιτέρον τι και ἀκαταμάχητον θέλητρον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς. Ἡ φύσις, δημιουργήσασα τὴν κόρην ἐκείνην τοσοῦτον ὀρατὴν, ἐφάνετο γράψασα: εὐθραυστον ἐφ' ἐκάστου τῶν χαρμηκημιστικῶν τῆς. Τὸ λεπτὸν σύμπλεγμα κυανῶν φλεβῶν, αἰτινες διέστίζον τοὺς προτάφους τῆς, τὸ γαλανὸν χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἡ διαφανὴς τοῦ δερματός τῆς χροὶ ἀνεμίμησκον τὴν παροδικὴν λαμπρότητα λεπτοφυοῦς τινος ἀνθους. Ἡ κόρη τῆς, ἧς οἱ ἀνυπότακτοι βόστρυχοι ἐστενωχώρουν πανταχόθεν τὴν ἐκ λεπτῆς κεντητῆς γάλης κομψὴν των φυλακὴν, εἶχε τὸ χρυσί-

ζον ἐκείνο χρῶμα, δι' οὗ οἱ Ἰταλοὶ ζωγράφοι ἀσμενίζουσι κοσμοῦντες τὰς κεφαλὰς τῶν Χερουβείμ των. Ἀπλῶς εἰπεῖν, ἡ νεαρὰ κόρη παρίστα ἐν συνόλῳ τὸ χαριέστατον και γοητευτικώτατον θέγμα, ὑπερ εἰδὲ ποτε ὀφθαλμοῦ μορφῆν, ἣν ἠθελε βεβαίως ἐκλέξει ἄγγελος, καταδικασθεὶς νὰ ὑποδύῃ ἀνθρώπινον σχῆμα: τοσοῦτον μόνον ὕλικὴν, ὥστε νὰ ἐμφαίνῃ τὸν ἀνθρώπον, τοσοῦτον δὲ διαφανῆ και ἰδανικὴν, ὥστε νὰ διαφαίνεται ἡ οὐρανία του καταγωγῆ.

Ὁ Σὶρ Ἰωάννης Δάβεν — διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ πατὴρ τῆς νεῆς κόρης καθήμενος κύριος — ἦτο βυουτιμῆνος εἰς ἄβυσσον ἐπέψων οὐχὶ τοσοῦτον εὐαρέστον, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐφ' ὧν οὐδὲν ἄλλο κατόρθου νὰ τὸν περισπάτῃ ἢ ὁ ἦλος ἔρηξ τινος βηχῆς, ἣτις, καιτοὶ καταστέλλομένη ὅσον τὸ δυνατόν, ἐξήγειρε παράκρυτα πᾶσαν τὴν ἀνησυχίαν τῆς πατρικῆς του στοργῆς. Ἐστρέφετο τότε πρὸς τὴν νεαράν του συνοδόν, τὴν ἡρώτα διὰ τρυφερωτάτης φωνῆς, πῶς ἦτο, παρηγόρει αὐτὴν διὰ ὀιπευτικῶν τινων λόγων, και διηυθέτει τὰ προσηλάλαιά τῆς.

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ πατρὸς εἶχε τι, και αὐτὸ, τὸ συμπαθές. Πρόσωπον εὐχρουν και σχεδὸν γυναικεῖον, ὀφθαλμοὶ γαλανοὶ, μέτωπον ὑψηλόν, μόλις σκιαζόμενον ἐκατέρωθεν δι' ἀραιῶν τινων ψαβρῶν βυστρούχων, ἐπιμελῶς διατεταγμένον πρὸς τὰ ἐμπρῆς, ἀνάστημα εὐθὺ, οὐδόλως μαρτυροῦν τὰ πεντήκοντα ἐξ ἢ πεντήκοντα ἐπτά ἔτη τῆς φέρουτος, ὅλον ἐν γένει τὸ ἐξωτερικὸν του ἦτο τοιοῦτον, ὥστε νὰ παρήγῃ εὐάρεστον τὴν πρῶτην ἐντύπωσιν. Προσέχων τις ὅμως ὀλίγον, δὲν ἐξεδύδνε ν' ἀνακαλύψῃ ἀνωμαλίας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐκείνης τῆς τοσοῦτον ὀμαλῆς. Τὸ μέτωπον, λευκὸν και λεῖον ὡς μάρμαρον, ἦτο μὲν ὑψηλὸν ἀλλὰ στενὸν και ἀποκλινές, ὡς τὸ Γεωργίου τοῦ Γ' και Καρόλου τοῦ Γ', ἦτο μέτωπον οἰκογενειακὸν κ' ἐμαρτύρει ἐπιμονὴν, ἀμιλλώμενον ὡς πρὸς τοῦτο πρὸς τὰς ἐστειμένους κεφαλὰς, ὧν εἶχε τὴν ὀμοιότητα. Οἱ γαλανοὶ του ὀφθαλμοὶ ἦσαν πολὺ προέχοντες και πολὺ στρογγύλοι: οἱ βῶθωνες τῆς λεπτῆς και γρυπῆς του βινῆς ἦσαν συνεπιγυμνοί, τὸ δὲ χεῖλος, λεπτοφύς και πῶς ἀνασσευόμενον, κατέλεγγεν ἦθος πρῶτον και ἀλαζονικόν. Ἡ καθόλου ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνης ἐφαίνετο δηλοῦσα ὅτι ὁ πῆλος, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων εἶχον πλασθῆ — οὐδόλως ἐμδλυε τὴν εὐγένειάν τῆς.

Τὰ παρατεταμένα πλαταγίσματα τῆς μᾶστιγος τοῦ ἡνιόχου, και ἡ ἀντήχησις τοῦ λιθοστρώτου, ἐφ' οὗ μετ' ὀλίγον κυλλεταὶ ἡ ἑμάξα, ἀναγγέλλουσιν ὅτι οἱ ὀδοιπόροι εἰσῆλθον εἰς πόλιν.

Ἐν Αἰ! μεγάλῳ φωνῶν τοῦ ἀμαξήλατου τοῦ ἀριστοκρατικῶ ὀχήματος καλεῖ τὸν ὀρατὸν ἡνιόχον πενυχροῦ διτρώχου ἀμαξίου, ἰσταμένου πρὸς τοῦ ταχυδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐπιτάσσον εἰς αὐτὸν νὰ παραχωρήσῃ ὀσιν εἰς τὴν πλουσίαν ἀ-

μαξάν. Έίτε δε διότι τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης οἰκίστημον ἐπενήργησε μακρόθεν, εἴτε διότι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ διτροχίου ἀμαξίου εἶχε καὶ αὐτὸς σπουδαίας ὑποθέσεις, τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι μάλιστα ἀκούσθηται ἐξετελέσθη ἡ δοθεῖσα διαταγή, τῆ δὲ κοινοσκευπὲς ἀμάξιον ἀνεχώρησε ταχύ, ἐλαυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἀτηλελήτου τῆν χαίτην ἵππου αὐτοῦ, ἀφίρον κύριον τοῦ πεδίου τὸν βραχὺν αὐτοῦ ἀντίζηλον.

Ἡ Θαλαμηπόλος καὶ ὁ ὑπηρέτης καταβαίνουσι τῆς ἑξέως καὶ ἐμφανίζονται εὐλαβῶς πρὸ τῶν θυρίδων. Ἡ ἀσθενὴς ζητεῖ ἐν ποτήριον ὕδατος· τὸ ὕδωρ φέρεται, καὶ ὁ Σὴρ Ἰωάννης προσφέρει αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεανίδος, ἀφοῦ πρότερον ἔχυσεν ἐντὸς αὐτοῦ ὀλίγας σταγόνας ἐκ μικρᾶς φιάλης. Συνάμα δὲ δύο εἰς ἐπαγγέλματος ἐπαίται, ἀνὴρ καὶ γυνὴ γραφικὰ φοροῦντες βράκη, ἀρχίζουσι ἀπαγγέλλοντες ὀλόκληρον λιτανεῖαν συμφορῶν, καταλίγουσαν εἰς τὸ ὅτι *la madonna e tutti i santi del Paradiso* (ἡ Παναγία καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι τοῦ Παραδείσου) θὰ ἀποδώσουσι δεκαπλασίαν τὴν ἐλεημοσύνην αἱ *buoni benefattori* (εἰς τοὺς καλοὺς εὐεργέτας). Ἡ δεσποινὴς Δάθεν ἀναζητεῖ τὸ χρηματοφυλάκιόν της καὶ ἐγγυριάζει ὀλίγα κέρματα εἰς τὴν πλάσιον της γυμνασία, ὁ δὲ Σὴρ Ἰωάννης βίπτει χαρμὰ ἀργυρᾶ τινὰ νομισμάτα διὰ τὸν γέροντα ἐπαίτην. Πατήρ καὶ κόρη ὑπέκλιον βεβαίως εἰς αἴσθημα ἐπίσης ἀξέπαινον. Ποῖα ὅμως διαφορά εἰς τὴν ἐκφρασίαν τοῦ αἰσθημάτος τούτου! Τὴν διαφορὰν αὐτὴν καὶ οἱ ἐπαίται τὴν ἀσπιδάνονται· ἡ μὲν γραῖα ὑποκλίνει καὶ μειδιᾷ, ὁ δὲ γέρων ἀναλαμβάνει τὸ ἀργύριον καὶ ἀπέργεται σκυθρωπάζων.

— Πῶς τὸ λέγουσιν αὐτὸ τὸ μέρος; ἐρωτᾷ ἡ Μίς Δάθεν.

— Σάν-Ρέμο, τῆ ἀποκρίνονται.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν φαίνεται λίαν ἀρεστὸν εἰς τὸν Σὴρ Ἰωάννην Δάθεν, διότι ἀκούων αὐτὸ πιστέλλει τὰ χεῖλη. Ὁ βαρωνεὸς ἐξετάζει τὴν ὁδὸν ἀπ' ἐπάνω εἰς κάτω, καὶ ἀποσύρει τέλος τὴν κεφαλὴν του ἐκ τῆς θυρίδος. Ἄν ἐκράται δὲ σημεῖωσιν τῶν ἐντυπώσεων του, ἤθελε βεβαίως γράψει εἰς τὸ σημειωματάριόν του τοιαῦτά τινα: «Σάν-Ρέμο, πόλις παράδοξος τὸ φαινόμενον»· γεναὶ ὄδοι, κακὰ λιθοστρώματα, οἰκίαι ὑψηλαὶ καὶ ἄτακτοι, κἀτικοὶ δακένδυτοι, σμῆνος ἐπαίτων . . .» καὶ οὕτω καθεξῆς δι' ὅλης σελίδος. Εὐτυχῶς διὰ τὴν ὑπόληψιν τοῦ Σάν-Ρέμο, ὁ Σὴρ Ἰωάννης δὲν ἔγραψε τὰς ἐντυπώσεις του.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τέσσαρες νέοι ἵπποι εἶχον ζευχθῆ εἰς τὴν ἀμάξαν· ἀλλὰ κατὰ τὴ λέγειν τοῦ σταθμάρχου, ἡ μακρὰ ἀπόστασις τοῦ προσερχοῦς σταθμοῦ καὶ τὸ ἀναντὶς τῆς ὁδοῦ καθίστων ἀναγκαῖον καὶ ἄλλον ἵππον συμπληρωματικόν. Ἄλλ' ὁ ἵππος οὗτος, ὅστις ἐμελλε νὰ παραζευχθῆ ἐκ πλάγιου, εἰδείξεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μεγίστην ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν θέσιν του. Μὲν' ἵκανὰ δὲ λακτίσματα, κατάρθωσεν ν' ἀπαλλαγῆ τῶν ζευγ-

μάτων, κ' ἐλεύθερος γενόμενος κατήλθεν ἀσπραπιαίως τὴν στενὴν ὁδὸν, διακόμενος ὑφ' ὄλων τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν δρομοπαίδων τοῦ χωρίου.

Χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ βοηθητικοῦ ἐκείνου προσωπικοῦ, συναλήθη τέλος μετὰ διαγυμνὸν ζωρότατον, καὶ σურθεῖς θυμαδικῶς ἐξεύχθη πρὸ τῶν ἄλλων τεσσάρων. Ὁ ἡνίοχος κατέλαβε τότε τὴν ἑδραν του, ἐκίνησεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, τὴν μακρὰν αὐτοῦ μᾶστιγα, ἧς ἐκαστον πλατάγισμα ἐκρότησεν ὡς πυροβολισμὸς, καὶ ἡ ἀμάξα ἐκίνησεν ἐκ νέου ἐν μέσῳ θυρόβου μεγάλου καὶ ἀκατανοήτων κρυγῶν.

Μετὰ μικρὸν οἱ ὀδοιπόροι μίαν ἔφθασαν εἰς ἔμποψιν τοῦ ἀμαξίου, ὅπερ εἶχον ἀπκνήσει εἰς Σάν-Ρέμο, καὶ ὅπερ ἀνέβαινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν μακρὰν καὶ ἀνόνη παραλίαν. Περιέργον ἀλλοθὺς δεῖγμα τῶν ἐπιτοπιῶν μέσων μεταφορᾶς ἦτο ἡ παράλυτος ἐκείνη μηχανὴ, ἡ ῥικνὴ, χωρὶς χρωμάτων καὶ μορφῆς. Βλέπων τις αὐτήν, ἤθελεν ἀπορήσει, πῶς τὰ διάφορὰ της μέρη συνείχοντο καὶ διετέλουσιν ἐν ἰσορροπίᾳ.

Τὸ διάστημα ἐμειοῦτο ἐπαίσθητῶς μεταξύ τῶν δύο ἀμαξῶν, διότι οἱ τέσσαρες τροχοὶ κατέφθωνον τοὺς δύο τοσοῦτον σχεδὸν ταχέως, ὅσον ἤθελε πράξει μέγα ἀτμοκίνητον δίδωρον μικρὸν κλοισάριον. Τὸ καλύπτρον τὴν ὁδὸν παρὰ στρώμα κοριοῦτο ἐπινγε τὸν κρότον τοῦ δαχμάτος καὶ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, καὶ καθίστα ἀναγκασιώτερος· ἔτι τὰς συνήθειαι διὰ τῆς μᾶστιγας εἰδοποιήσεις.

Ὁ ἡνίοχος ἐντούτοις οὐδὲν ἔπραττεν. Ἐπέθετε πιθανῶς, ὅτι ὁ διοικὼν τὸ ἀμάξιον θὰ ἐμάντευεν ἀναγκαιῶς τὴν προσέγγισιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς του γείτονος καὶ θὰ ἐλάμβανεν ἐπομένως τὰ μέτρα του· ἢ ἀσχιολούμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ἐπιδηρῶσιν τοῦ ἀκρομαστιγίου του, ἦτο τοσοῦτον βυθισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκείνην, ὥτ' ἐλησθόμει τὸ καθήκον του. Ὅπως δὴ ποτε, ἡ ἀγγλικὴ ἀμάξα, ἅμα ὑπερβάσα τὴν κορυφὴν τῆς ἀκτῆς, ἤρχισε καλπάζουσα, καὶ καταφθασα προσέκρουσε σχεδὸν εἰς τὸ πενιχρὸν ἀμάξιον, ὅπερ πᾶν ἄλλο προσαδόκα. Καταληφθὲν ὑπὸ πανικῶ τὸ ἀκτέμιστον ἵππᾶριον, ἐτρέπη τοσοῦτον βικίως πρὸς τὰ πλάγια, ὥστε, ἂν ἡ χαλιναγωγούσα χεὶρ ἦτο ὀλιγώτερον ἰσχυρὰ ἢ ἐπιδέξιος, ἀμάξιον, ἵππος καὶ ἡνίοχος ἤθελον κυλισθῆ ἀφεύκτως εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ ὄρακθὸς τῶν ἐπιπέτων, δι' ὧν ὁ κύριος τοῦ ἀμαξίου ἐχαιρέτισε τὴν αἰφνίδιον ἀφίξιν τῶν συνοδοιπόρων του, καὶ ἄτινα ἐκ τοῦ ὀργίλου ἤθους μὲν' οὐ ἐλέθησαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ὀλογοῖαι, ἐμαρτύρησαν ἐπαρκῶς τὴν ἀγανάκτησίν του κατὰ τοῦ ἡνιόχου καὶ τῶν ἀγροίκων τρόπων του. Εὐτυχῶς ἡ δεσποινὴς Δάθεν, καίτοι κἀτοχος ἄλλως τῆς ἰταλικῆς, δὲν ἐνόει τὴν διάλεκτον τῆς Ῥιθιέρας, καὶ τῆς διέφυγεν οὕτω τὸ

παράδοξον ἐκείνο δεῖγμα τῆς ἐπιτοπιῶν εὐγλωττίας.

Ἐνθὺ δὲ ἡ σύγκρουσις τῶν δύο ἀμαξῶν συνετάραξε μεγάλως τὸ μακρομάλλον ἵππᾶριον καὶ τὸν κύριον τοῦ ἀμαξίου, ὁ περιάλητος συμπληρωματικὸς ἵππος τῆς ἀμάξης τοῦ Σὴρ Ἰωάννου δὲν ἔμεινε στωικώτερος. Ἐἴτε ὁ τρόμος ὑπῆρξε κολλητικὸς, εἴτε τὸ ζῶον ἔτρεπεν ἰδιαιτέραν τινα ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν κατήφορον, ἀφ' ἧς στιγμῆς προσέθη τοῦ ἀμαξίου τὸ βῆμά του οὐδὲν ἄλλο ἦτο πλέον, ἢ ἀδιάκοπον κάλπασμα ὑπὸ λακτισμάτων διακαπτόμενον.

Ὁ Σὴρ Ἰωάννης, ὅστις προηκολούθει ἐναγωνίως ἀπὸ τῆς θυρίδος τὰ παράδοξα τοῦ ζώου κινήματα, ἐσκόφη τὸ κατ' ἀρχὰς νὰ ἐπερωτήσῃ τὸν ἡνίοχον, ἀλλὰ τὸν ἐκράτησεν ὁ φόβος μὴ ἀφωπνίσῃ αἴφνης τὴν ἀπὸ τοῦ Σάν-Ρέμο ἡμιαιμωμένην θυγατέρα του, σμαατῶν ἀποτόμως τοὺς δλοταχῶς βαινόντας ἵππους.

Ἄλλ' ὅτε ἡ ἀμάξα ἔφθασεν εἰς τὸ κάτω ἔκρον τῆς ἀκτῆς, ἦτις δὲν ἦτο μακρὰ, καὶ ἡ μίς Δάθεν ἐξόπνησεν αἴφνης, ὁ Σὴρ Ἰωάννης ἐφώνησεν εἰς τὸν ἡνίοχον νὰ σταθῆ, καὶ διέταξε τὸν Γιάννην, συνοδὸν τῆς Θαλαμηπόλου νὰ καταβῆ καὶ νὰ ἰδῆ τί ἔτρεχε.

Ὁ Γιάννης κατέβη, καὶ συνῆψε μετὰ τοῦ ἡνιόχου διάλογον, ὅστις δὲν ἐφαίνετο μέλλων νὰ καταλήξῃ εἰς εὐάρεστον ἀποτέλεσμα. Ὁ ἡνίοχος οὐδὲ συλλαβὴν ἐφαίνετο ἐννοῶν ἐκ τῶν ἐρωτήσεων, ἃς ἀπηρτίθουν αὐτῷ ὁ Γιάννης εἰς οἰκτρὰν ἰταλικὴν γλῶσσαν, ὁ δὲ Γιάννης οὐδὲ συλλαβὴν ἐνόει ἐκ τῶν ἐξηγήσεων, ἃς ἐδίδεν αὐτῷ ὁ ἡνίοχος εἰς διὰλεκτον τῆς Ῥιθιέρας. Ἐκάτερος ἐπαυελάμβανε τὰς φράσεις του, χωρὶς ὁ ἄλλος νὰ ἐνοῆ τὸ ἐλάχιστον. Ὁ μὲν ἄγγλος Γιάννης ἐπέμεινε νὰ ζευχθῆ τακτικῶς ὁ ἀνέγνωρος ἵππος καὶ νὰ λάθῃ ἄλλος τὴν θέσιν του, ὁ δὲ ἡνίοχος, φλυαρῶν κατ' ἔξιν, ἐπέμεινε διαβεβαιῶν ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχε κίνδυνος, ὅτι τὰ λακτίσματα τοῦ παραπληρωματικοῦ ἵππου προήρχοντο ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ζεύγμα ἐπληττε τὰς κνήμας του, — πρᾶγμα δυνάμενον νὰ διορθωθῆ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἐκφραστὴ μιμικὴ τοῦ νέου — μάλιστα εἰσοσαετοῦς — ἰταλοῦ ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Γιάννην ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν τῶν νοημάτων του. Τὸ ὑπὸ τοῦ νέου ἐνδεικνύμενον αἴτιον ἦτο τοσοῦτον προφανὲς μίαν, ἂν οὐχὶ καὶ ἡ μόνη, αἰτία τῆς ταραχῆς τοῦ ἵππου, ὥστε ὁ Γιάννης, κατνηχαριστημένος ὅτι δὲν ἀναγκάζετο πλέον νὰ παρατείη τὴν συζήτησιν πρὸς βλάβην τῆς ἀξιοπροπέιαις του, ἀπεδέχθη ἐν σπουδῇ τὴν δοθεῖσαν ἐξήγησιν. Ἀνακαινίσας ἐπομένως εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι τὰ γινόμενα οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ ζήτημα ἵπποσεινῆς, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου τὰ πάντα ἤθελον διορθωθῆ, ἀνεβῆρχθῆ πάλιν σθεαρῶς εἰς τὴν ἄνετον ἑδραν του πλησίον τῆς μίς Κούτιν.

Ὁ ἡνίοχος εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐπιδιορθῶν, συρίζων, τὸ σφάλμα τῆς ἵπποσεινῆς, ὅτε τὸ ἀμάξιον, ὅπερ εἶχε μείνει ὀπίσω, ἐφθασεν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἐστάθη πλησίον του, χωρὶς ἐκείνος νὰ τὸ ἀκούσῃ μήτε νὰ τὸ ἰδῆ.

— Ἄν, Πρόσπερε! Ἐρχεξέ φωνὴ τις, πρὸς ἧς τὸν ἦχον ἐπεστράφη αἴφνης ὁ νεαρὸς ἀμαξήλατης, καὶ ἀνοψάσας τὸ βλέμμα ἀπεκαλύφθη ἐν σπουδῇ, τί διάβολον ἐπαθεῖς σήμερα; Ξεύρεις, ἀνόητε, ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ βίψης εἰς τὴν θάλασσαν;

— Νὰ βίξω τὴν εὐγενεῖα σου εἰς τὴν θάλασσαν! ἀνέκραξεν ὁ Πρόσπερος δυσηραστημένος συγχρόνως καὶ στενοχωρημένος. Ἡ εὐγενεῖα σου ἔξερεις, πῶς θὰ εἶχα καλλίτερα νὰ πνιγῶ χίλιαις φοραῖς. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἀμάξι σου, ἀφέντη! Ποῦ νὰ πάγῃ ὁ νοῦς μου πῶς ἦσθον μέσῃ!

— Τί ἔχει νὰ κάμῃ; ἀπήντησεν ὀργίλη ἡ φωνὴ τοῦ προσώπου, ὅπερ ἀπεκάλει ἀφέντην ὁ Πρόσπερος. Τί σημαίνει ἂν ἦμουν ἐγὼ ἢ ὁ Σουλτάνας; Πῶς τολμᾷς νὰ παίξῃς μετὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων; Τὸ καθήκον σου εἶνε νὰ φροντίζῃς, ὥστε τὰ ἄλογα τὰ ὁποῖα ὀδηγεῖς νὰ μὴ φέρουν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν ἡσύχων καὶ εἰρηνικῶν ἀνθρώπων. Καταλαμβάνεις;

Ὁ Πρόσπερος, ταπεινὸς γενόμενος, ἐξεδήλωσεν ὄλην αὐτοῦ τὴν λύπην, καὶ ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ τὸ κατὰ δύναμιν ἵνα μὴ πλέον ἐπαναληφθῆ τὸ αὐτό.

— Πολὺ καλὰ· ἀλλὰ τί εἶδους ἄλογον ἔχεις αὐτοῦ; ἐξηκολούθησεν ἡ φωνή.

Ἡ δὲ χεὶρ τοῦ λαλοῦντος ἐδείκνυε τὸν συμπληρωματικὸν ἵππον.

— Εἶνε καινούριος ζῶο, ἀφέντη. Μόλις χθὲς ἐμβῆκε εἰς τὸν σταῦλον. Εἶνε ἄλλο ζωηρό!

— Ζωηρόν; Μὴ χειρότερον! εἶνε τὸ ἀδιέκτερον ζῶον ποῦ εἶδα ποτὲ μου· ζῶον λυσσαμένον, ποῦ δὲν ἔπραπε ποτὲ ὁ αὐθέντης του νὰ τὸ βάλῃ νὰ τραβᾷ χριστιανοῦς ἀνθρώπους. Εἶνε τότε ἕνα τέταρτον ποῦ τὸ παρατήρησ'. Ἀκουσέ με, Πρόσπερε, ἐνόσω ἔχεις ἀκόμη καιρὸν, ἀντὶ νὰ τὸ δένεις, λύσε το καλλίτερα, καὶ ἄφες το νὰ γυρίσῃ μόλιον του εἰς τὸ Σάν-Ρέμο.

Ἄν ὁ Πρόσπερος ἦτο πενηκοντούτης καὶ δεδοκιμασμένος πλέον ἡνίοχος, θὰ ἤκουε πιθανῶς τὴν συμβουλὴν. Ἄλλ' ὁ Πρόσπερος, ὡς εἶπομεν, ἦτο νέος, θαρραλέος, πλήρης πεποιθήσεως εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν βραχιόνων του, καὶ φιλοδοξίαν ἔχων νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ κραιταιότερα πυγμὴ καὶ ὁ ἀσφελέστερος ὀφθαλμὸς μεταξύ τῶν ἀμαξήλατῶν τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. Ἀποπέλιπον ἵππον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ ὠμολόγει ἄπλως ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν δαμάσῃ, τὴν ὁμολογίαν δὲ ταύτην ἀπηγόρευεν εἰς τὸν Πρόσπερον ἡ φιλοτιμία καὶ ἡ φιλοδοξία του. Οἱ ἡνίοχοι ἔχουσι καὶ αὐτοὶ τὴν φιλοτιμίαν των, ἀπαράλλακτα ὡς οἱ ἡνοχοῦμενοι.

Ἀπήντησε λοιπὸν ὁ Πρόσπερος μετὰ τινος αὐταρκείας :

— Μίση ἐπὶ δρόμο νὰ τὸ ἀφήσω, ἀφέντη; καὶ ποῦ θὲ νὰύρη τὸ σπῆτι, ποῦ εἶνε ζωὸ χυεσινὴ ἀκόμη; Καὶ ὁ ἀφέντης μου ὕστερα, τί θὰ μοῦ κάμῃ! Δὲν εἶνε τίποτε! Ἐξηκολοῦθησεν εὐθυμότερος ὁ Πρόσπερος. Κλωτσούσε, βέβαια πῶς νὰ μὴν κλωτσᾷ μ' αὐτὸ τὸ ξύλο μέσ' ἐς τὰ πόδια του. Κότταζε, ἀφέντη, λιγάκι νὰ τοῦ ἀναλώσω τὰ λουριά καὶ νὰ τοῦ στερεώσω τὸ ξύλο, καὶ θὰ πηγαίνῃ σὰν ἀράκι.

— Τὸ κἀτῶ κἀτῶ, σὺ ζεύρεις, . . . κάμε ὅ, τι πρέπει, ἐπαλέαθεν ἡ φωνή. Ἔχε ὅμως τὸν νοῦν σου καὶ κότταζε, ὅταν θὰ μὲ περάσης, νὰ μὴ πέσης ἐπάνω μου, καὶ μὲ ρίψῃς εἰς τὴν θάλασσαν.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις ἐλέχθησαν φαιδρῶς, ὁ δὲ ἀμαξιλάτης, ἀποδεχθεὶς μεθ' ἱλαροῦ γέλωτος τὴν γενουμένην αὐτῷ σύστασιν, ἐπέδειξε τοὺς λευκοὺς τοῦ δόντος καὶ ἐγαϊρέτισε βαθέως καὶ ἦν στιγμὴν ἀνεχώρει τὸ δῆτροχον.

Ὁ διάλογος οὗτος, ὃν φυσικῶς δὲν ἐνόησαν οἱ Ἄγγλοι ὁδοιπόροι, διόρκεσε μάλιστα δύο λεπτά, διότι ἀμφότεροι οἱ συνδιαλεγόμενοι ἐξεπρόζωντο ταχέως καὶ κατηγορικῶς.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀοράτου προσώπου εἶχεν ἀξιοσημείωτον εὐκαμψίαν καὶ ἠχηρότητα, ἐπρόφερε δὲ χρωματίζουσα καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τοῦ λόγου. Λέγοντες ἀοράτου, ἐνοούμεν ὅτι οἱ ὁδοιπόροι τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἴδωσι, διότι τὰ δύο ὄχηματα ἴσταντο τὸ ἕν πρὸ τοῦ ἄλλου, καὶ οἱ ὀπίσθεν ἰστάμενοι οὐδὲν ἄλλο ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσιν, ἢ τὴν χεῖρα μόνον τοῦ ὑπὸ τὴν καρδύλῃν τοῦ ἀμαξίου κρυπτομένου προσώπου, ὅτ' ἐξέτεινεν αὐτὴν ἵνα δείξῃ τὸν ἵππον.

Ἄμα ὡς ἀνελύθησαν τὰ λουρία, ἡ μεγάλη ἀγγλικὴ ἀμαξα κατέφθικε πάλιν καὶ ὑπερέβη ταχέως τὸ δημοκρατικὸν ἀμάξιον. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φωνὴν ἐτριπόδιζον πλέον συγκρατούμενοι οἱ ἵπποι τῆς, καὶ ὁ Πρόσπερος ἐφρόντισεν ἐγκαίρως ν' ἀναγγείλῃ τὸ πρᾶγμα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ λάρυγγος καὶ τῆς μάστιγός του.

Ἀπολειφθέντος ὀπίσω τοῦ ἀμαξίου, ὁ Σιρ Ἰωάννης ἀνέπνευσεν ἐλαφρότερα. Περὶεργὸν ἀληθῶς, ἀλλ' ὁ βαρωνέτος εἶχε συλλάβει προσωπικὴν ὕλην κατὰ τοῦ δῆτροχου ἀντιπάθειαν, καὶ ἤλπισεν ὅτι δὲν ἤθελε πλέον τὸ συναντήσει. Ἐλησμένοι ὅμως, ὅτι ὑπάρχει παροιμία καὶ αὐτῶν τῶν σταυροφοριῶν ἀρχαιοτέρα: ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεὸς κελεύει. Ὁ δυσάγωγος ἵππος ἐφέρετο καλῶς, τὸ γε νῦν ἔχον, καὶ ἡ μίς Δάβεν εἶχεν ἀποκοιμηθῆ βαθέως. Οὕτω δὲ, οὐδεμίαν πλέον ἔχων ἀφορμὴν ἀνίας ἢ ἀνησυχίας, ὁ Σιρ Ἰωάννης ἐπανεπέσεν εἰς τὸν πρῶτον τοῦ βουδασμῶν, ὅστις μετὰ τινος στιγμῆς, καὶ μ' ὄλην τοῦ Σιρ Ἰωάννου τὴν ἀντίστασιν, μετεβλήθη εἰς βαθύτατον ὕπνον.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἡ ὁδὸς, ἥτις ἐπὶ τινι χρόνῳ ἦτο ἀνάπτως μετεβλήθη εἰς κατήφορον ἐκλωρία τῶν ἵππων ἄτινα τέως ἦσαν τεταυμένα, ἐγένοντο χαλαρὰ καὶ τὸ κατάρaton ἐκείνο ξύλον ἤρχιστε πάλιν πληττον τὰς κνήμας τοῦ δυσάγωγου ἵππου. Δύο τρία λακτίσματα ἀνήγγειλαν ἐφιστάμενον τὸν κίνδυνον, ὅστις ἤδυνεν ὄλον, ὅσῳ ἠύξανε καὶ ἡ κενία τοῦ ἵππου. Ὁ Πρόσπερος ἐνόησεν, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ χαλιναγωγῆσῃ τοὺς ἵππους καὶ συνέλαβε τὴν ἰδέαν ν' ἀφήσῃ τοὺς χαλινοὺς ἐλευθέρους. Κροταλίσκε τὴν γλώσσάν του καὶ χαλάσκει τοὺς χαλινοὺς, παρῶδεν εἰς τάχος τοὺς ἵππους του, προσέχων μόνον εἰς τὰς ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀποφεύγων πάντα κλονισμὸν αἰφνίδιον, ὅστις ἠδύνατο ν' ἀποβῆ ὀλέθριος.

Ἦτο ἡ μόνη ἀληθῶς ὑπολειπομένη ἐλπίς σωτηρίας, καὶ ἡ ἐπιτυχία ἢ ἢτο πλήρης, ἂν ὁ Σιρ Ἰωάννης δὲν ἐξηγείρετο ἀίφνης ἕν λεπτὸν πρὸ τοῦ δόντος. Ἡ ἀληθὴς τῶν πραγμάτων κατάστασις εἶχεν ἀπλήσει ὀδυνηρὰν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ βαρωνέτου. Εἶχε διαρκῶς ὀνειρευθῆ ἀφηνιδώντας ἵππους, καὶ ἀφηνιδῶντες τετραρχίοντες, προέκυψε τῆς θυρίδος καὶ ἐφώνησεν εἰς τὸν ἀμαξιλάτην νὰ σταθῇ.

Ὁ ὁδοιπὸς ἀφύπνισε τὴν δεσποινίδα Δάβεν, ἥτις περιφόρος καὶ αὐτὴ ἤρξατο βάλλουσα πρῶμου κραυγῆς. Αἱ παραγγελίαι αὐταὶ καὶ αἱ κραυγαὶ παρέτρεψαν ἐπὶ στιγμὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ δυσυχοῦς Προσπερου, καὶ τόσον μόνον ἤρκεσε κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν. Εἰς τὸν ὀπισθίον τροχὸν διεήλθεν ἐπὶ λίθου, ἡ ἀμαξα ἀνεπήδησεν ὡς ἂν ἤθελε νὰ πετάξῃ, καὶ κλονισθεῖσα ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ τῆς ὀρθῆς τῆς ὁδοῦ, ἀντράπη μετὰ τῶν ἵππων.

Ὅσον φοβερὰ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ καταστροφή, ἠδύνατο νὰ γείνη ἔτι φοβερότερα. Ἡ ὁδὸς ὀλίγου μόνον πύδας ἦτο ὑψηλοτέρα τῆς παραλίης, παρὸν δὲ ἀμμοῦ στρώμα ἠπλοῦτο εὐτυχῶς ἐκεῖ καὶ κατέστησεν ἥττον ἐπαισθητὴν τὴν πτώσιν. Εὐτυχῶς ὁ Σιρ Ἰωάννης δὲν εἶχεν ἐξυπνήσει ἐνωρίτερον ἄλλως τὸ δυστύχημα ἠδύνατο νὰ ἔγῃ πολὺ σπουδαιότερα συνειπίας.

Ἐνῶ ἡ μίς Χούτσινς, τετραρχιζόμενον ἔχουσα τὸ πνεῦμα καὶ ἀνάστατον τὴν ἐνδυμασίαν τῆς, μετὰ τὴν ἐναέριον αὐτῆς πτῆσιν, ἀνεγείρεται ὅσον δύναται ταχύτερον, καὶ ἐκπλήττεται ὅτι εἶνε σὰν ἐνῶ ὁ Γιάννης, σοβαρῶς καὶ ἀξιοπρεπῆς ὅσον οὐδέποτε, μ' ὄλην τὴν ἐπὶ τῆς εἰσῆς του πληγὴν ἐξ ἧς βέει ἀφθονον τὸ αἷμα, ἐξάγει μίαν τῶν θυρίδων τὸν Σιρ Ἰωάννην, ὅστις φαίνεται ἐντελῶς ἀβλαβῆς ἐνῶ καὶ οἱ τρεῖς τῶν ἐνοῦντες τὰς προσπαθείας αὐτῶν, ἀγωνίζονται νὰ ἐξαγάγῃσι τῆς ἀνατετραμμένης ἀμάξης τὴν λιπόθυμον μίς Δάβεν ἐνῶ, ἀπελπῖς καὶ ἐνείης ὁ Πρόσπερος ἀφίνει τοὺς ἵππους τοῦ λακτίζοντος καὶ παρακρούοντος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ φαίνεται πεσὼν ἐκ τῶν

ισφῶν μᾶλλον ἢ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, τὸ ἔθλιον ἐκεῖνο μικρὸν ἀμαξιόν φαίνεται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν καταβαῖνον τὸ ὄρος, ταχὺ ὡς καταιγίς. Ἀφηνίζοντο ἄρα καὶ τὸ ἱππάρδιον τοῦ ἢ μὴ ὁ δὴ γῶν κῦτῆ ἀνῆκε εἰς τὴν σπανίαν ἐκείνην κλάσιν τῶν ζῴων ὅς μεθύσκεαι ἡ ἐλπίς, ὅτι δύνανται νὰ παροῦσῃσι βοήθειαν εἰς κινδυνεύοντας, καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς ἀναισθητοὺς πρὸς οἰουδὴποτε προσωπικὸν κίνδυνον;

Τοῦτο μετ' ὀλίγον θὰ ἴδωμεν.

— Εἶνε κανεὶς πληγωμένος; ἐφώνησεν ὁ κύριος τοῦ ἀμαξίου, ἕκτα φθᾶς εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος. Ἦμπορὸν νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος; Εἶμαι ἰατρός.

Συγχρόνως δὲ ἐξῆλθε τοῦ ἀμαξίου καὶ προὐχώρησε πρὸς τὸν ὄμιλον, ὅστις ἀκόλου τὴν μίς Δάβεν, ἀνὴρ ὑψηλῆς, μελαγχρῶς, μαυρογένειος, σέρων πῖλον ὀξὺν καὶ πλατύγυρον, — μορφή τέλος, ἢ ἂν ἀπήντα ὁ Σιρ Ἰωάννης κατ' ἄλλην περιστασιν, ἤθελε πάρυτα ἐγείρει τοὺς λύκους τῶν δύο πιστολιῶν, ἅτινα ἔφερε πάντοτε μαζὺ του, ἀφ' ὅτου ὠδοιπόρει διὰ τῆς κλασικῆς τῶν ληστών χώρας.

Ὅπως δὴποτε ὁ βαρωνέτος, ὅστις οὐδὲ συλλαβὴν ἐνόησε τῆς ἰταλικῆς γλώσσης τοῦ ξένου, ἤρξατο κατ' ἐκείνην τὴν περιστάσιν ἀτενίσας ἐπὶ τὸν νεήλυδα βλάδεμα ἐκπλήξεως συνάμα καὶ δυσπιστίας, ὅπῃ ἐφάνετο λέγον: Ποίου εἶδους ὃν εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Ἠκιστα πτοηθεὶς ἐκ τῆς δεξιόσεως ταύτης, ὁ ξένος παρήλθε πρὸ τοῦ Σιρ Ἰωάννου, ἐγουσπέτησε πρὸ τῆς νεάνιδος, ἥτις κατέκειτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, καὶ προσεπάθει νὰ ἐξετάσῃ τὸν σφυγμὸν τῆς, ὅτε ὁ Σιρ Ἰωάννης, μὴ κατνοήσας τὴν πρόθεσίν του ἐπλησίτισεν ὀρθῶς εἰς αὐτὸν, ὥστε ἠέλων νὰ τὸν διώξῃ ἐγγύθεν τῆς κόρης του.

— Ἰθὺσε τρελλός; ἀνεφώνησεν ἰταλιστὶ ὁ ξένος. Εἶμαι ἰατρός, σὰς λέγω, ἐξηκολούθησε λέγων γαλλιστὶ καὶ εὐθὺς ἀμέσως, ὡς ἂν ἡ μορφή τοῦ βαρωνέτου ἔφερε κατάδηλον τὴν σημασίαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, προσέθηκεν ἀγγλιστὶ: Did you not hear me say that I was a physician? (Δὲν ἤκούσατε ὅτι σὰς εἶπα ὅτι εἶμαι ἰατρός;)

Ὁ ἄχος τῆς μητρικῆς του γλώσσης ἐπήνεγκε τέλος εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Σιρ Ἰωάννου καθαρὸν καὶ σαφὴ τῶν πραγμάτων ἀντίληψιν, καὶ ἀμυδρὸν παραρηγορίας φῶς ἀνέτειλεν ἐπὶ τὴν καρδίαν του. Διότι τέλος πάντων, ἰατρός πρόχειρος ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, καὶ ἰατρός ὀμιλῶν ἀγγλικά — ὅσον ἄλλως καὶ ἂν ἦνε ἀσυμβίβαστον τὸ ἐξωτερικόν του πρὸς τὰς περὶ τοῦ medical gentleman ἐβριζωμένας ἰδέας τοῦ Σιρ Ἰωάννου — εἶνε κᾶτι τι, καὶ ὁ βαρωνέτος ἀνυπακούσας νὰ τ' ὀμολογήσῃ.

Ὁ ἰατρός, νομίζων φαίνεται ὅτι οἱ λόγοι του

δὲν εἶχον ἀνάγκην ἑλλῆς περαιτέρω ἐξηγήσεως, ἤρμισεν ἐξετάζων τὸν σφυγμὸν τῆς νεάνιδος, ἀφαιρῶν τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ παρατηρῶν αὐτὴν. Οὐδεμίαν ὑπῆρχεν ἐπιταύτης πληγῆ, οὐδὲ κἂν μύλωψ. Τὸ στήθος εὐρίσκατο ἐπίσης ἐν καλῇ καταστάσει, καὶ ἡ ἀναπνοή, καὶ τοὶ ἀσθενῆς, ἦτο τακτικῆ.

— Ἄραεὶ νὰ μὴ ἐταράχθῃ ὁ ἐγκέφαλος! ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν ὁ ἰατρός.

Καθ' ἣν δ' ἀκριβῶς στιγμὴν ἔσπευε τὴν κεφαλὴν, τοιαῦτα διελογιζόμενος, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήνησσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Σιρ Δάβεν, καὶ κατέβδεν εὐθὺς ἔλῃν τὴν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνης ἐντετυπωμένην φοβερὰν ἀγωνίαν.

— Μὴν ἀνησυχᾶτε περὶ τῆς θυγατρὸς σας, εἶπεν ὁ ἰατρός, προλαμβάνων τὴν ἐρώτησιν καὶ μαντεύων εὐθὺς τὸν μεταξὺ τῶν δύο συγγενικῶν δεσμῶν. Εἶναι ἀπλὴ λειποθυμία ἡ κυρία θὰ συνέλθῃ ἀμέσως.

Ἐνῶ δὲ ὀμιλεῖ ἔσπευεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν χειρουργικὸν ἐγκόλιον, κ' ἔλαθεν ἐξ αὐτοῦ μεγάλην ψαλίδα.

— Πάρετα, εἶπε, δίδων αὐτὴν εἰς τὰς τρεμύτας χεῖρας τῆς μίς Χούτσινς, καὶ ἐσοφίζετε τὴν κυρίαν σας ἐγὼ τρέχω εἰς τὴν θάλασσαν νὰ πάρω ὀλίγον νερόν. Κόψατε ὄλα, σὰς παρακαλῶ, καὶ προσέξατε μόνον νὰ μὴ τὴν κινήσετε.

Μὴ περιμένον δ' ἀπάντησιν, ὁ ἰατρός ἀπομακρύνεται, πληρᾷ τὸν πῖλον τοῦ ὕδατος κ' ἐπανέρχεται ἀθῶναι. Πῶσά του κίνησαι εἶνε ταχέως, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλῆ; καὶ τοὶ δὲ φαίνεται προδήλως τεταραχμένος, πρᾶττει καὶ λέγει πάντα εὐσταθῶς, ἠρέμα, σπουδάζων, ἔνευε ταραχῆς ἢ βίας.

Ὅτ' ἐπανῆλθε, παρατηρεῖ τοὺς ἵππους συνταρασσομένους χαμαὶ καὶ τὸν Πρόσπερον ἀκίνητον.

— Κόψε τὰ λουριά! κράζει πρὸς αὐτὸν διὰ φωνῆς ἐπιβιβαλλούσης ὑπακοῆν. Κόψε, καὶ γρήγορα! ἀκούεις;

Ἐξακολουθεῖ δὲ νὰ τὸν ἀτενίζῃ, μέχρις οὐ ὁ δυστυχῆς ἠνίοχος, ἐνεὸς ὡς ὁ ἀμήχανος ἀρκετῶνος τῆς ἰταλικῆς κωμωδίας, ἀποφασίζει νὰ γόση τὴν χεῖρα του εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ἐφεισπίδος του, ἵν' ἀναζητήσῃ τὸ μαχαίριόν του.

Ὁ ἰατρός ἐβρίσκει διὰ ψυχροῦ ὕδατος τὸ πρόσωπον καὶ τὴν τράχηλον τῆς μίς Δάβεν, κ' ἐπέθηκε βρογμῶνον μανθῆλιον ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, ἐνῶ ἡ μίς Χούτσινς τῇ ἔδιδεν ἄλλα ν' ἀναπνεύσῃ καὶ ἔτριβε τὰς χεῖράς τῆς δι' ὕδατος τῆς Κολωνίας. Ἀλλὰ μ' ὄλα ταῦτα ἡ νεῦνς ἔμεγεν ἀναισθητος, καὶ καθίστατο πρόδηλος ἡ ἀνάγκη δραστηριωτέρου φαρμάκου πρὸς ἀνάκλησιν τῶν αἰσθησῶν.

Ὁ ἰατρός ἔλαβε καὶ πάλιν τὸ ἐγκόλιόν του, καὶ πρὸς μεγίστην κατάπληξιν τοῦ Σιρ Ἰωάννου ἀνεζήτησεν ἐντὸς αὐτῆς νυστήριον.

Εὐτυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ μίς Δάβεν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

λοιμώδους βουβώνος. Η πυράτομος αυτή και γενναία πράξις, καθησυχάσασα τούς νοσούντας, έσωσε πολλούς εξ αυτών. « Ημέραν τινά, λέγει ο δόκτωρ Pariset, ο Berthollet εξέθεσε πρὸς τὸν Desgenettes τὰς σκέψεις αὐτοῦ περὶ τῆς οἰοῦ, διὰ τῆς ὁποίας τὸ λοιμώδες μίasma εισδύει εἰς τὸν ὄργανισμόν. Κατὰ τὸν Berthollet, τὸ σίζλον εἶναι τὸ κύριον αὐτοῦ διοχευτήριον. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἄνθρωπός τις λοιμώδων, ὃν ἐθεράπευεν ὁ Desgenettes καὶ ὅστις ἔπνευσε τὰ λοιπὰ, παρελάσεν αὐτὸν νὰ λάβῃ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ φαρμάκου, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε διορίσει. Ὁ Desgenettes, οὐδόλως διστασάς, λαμβάνει τὸ ποτήριον τοῦ πάσχοντος πληροῦ αὐτὸ καὶ πίνει. Ἡ πράξις αὐτὴ ἐνέπνευσεν ἐλπίδας τινὰς εἰς τὴν ἀσθενή, ἀλλὰ κατετάραξε τούς παρόντας· δεύτερος οὗτος ἐμβολιασμός φοβερώτερος τοῦ πρώτου, ὃν ὁ Desgenettes περὶ ὀλιγίστου ἐποιεῖτο ».

Τῷ 1805 ὁ μέγας ἰατρός ἐστάλη εἰς Ἰσπανίαν ὡς πικρατηρὴς τὴν ἐπιδημίαν τὴν μασιήσαν τὴν Κάδουζα, τὴν Μαλάκαν καὶ τὴν Ἀλικάντην. Μετὰ ταῦτα ἠκολούθησε τὸν γαλλικὸν στρατὸν εἰς Πρωσίαν, Πολωνίαν καὶ Ἰσπανίαν, καὶ τῷ 1812 εἰς Ῥωσίαν. Συλληθηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν κατὰ τὴν ἐκ Ῥωσίας ὑποχώρησιν, ἐξήγησάτο τὴν ἐλευθερίαν του παρὰ τοῦ αυτοκρατορῆτος Ἀλεξάνδρου, ἐνθυμίζων αὐτῷ ὅτι πολλάκις ἐθεράπευσε τούς αἰχμάλωτους ἑαυτοῦ Ῥώσους στρατιώτας. Αυτοκρατορικὸν οὐκάζιον ἀπέλυσε αὐτὸν, τιμητικὴ δὲ συνὸδια τὸν συνώδευσε μέχρι τῶν γαλλικῶν προφυλακῶν.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830 ὁ βαρῶνος Desgenettes διορίσθη ἀρχίατρος τῶν ἀπομαχῶν, ἀπέβανε δὲ ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα πέντε ἐτῶν.

Εἰσακτ. Σ. Σοῦτσορ

ΑΣΧΗΜΙΑ

Τί εἶνε ἀσχημία; Ἰσοῦ ἐρώτησις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐκολοῦ βεβαίως δὲν εἶνε ἡ ἀπάντησις. Πᾶς τις ἴσως αἰσθάνεται τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν εἶνε εὐκολον καὶ νὰ τὸ ὀρίτῃ τὸ νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἀσχημία εἶνε τὸ ἐναντίον τῆς ὠραιότητος εἶνε ὡς νὰ μὴ εἴλεγε τίποτε, ἀφοῦ ἡ αὐτὴ κάλιν παρουσιάζεται ἀνάγκη νὰ ὀρίσῃ τὸ μὴ εἰς ὀρισμὸν ὑποκείμενον εἶναι πρᾶγμα, ἡ ὠραιότης. Τῶν χαρακτηριστικῶν τὸ ἀσύμμετρον, ἡ ἔλλειψις ἐκφράσεως, ὁ κακὸς τῶν μελῶν σχηματισμός εἶνε βεβαίως συστηματικῶς ἀσχημίας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσι πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλω αὐτῶν εἶνε φρικωδῶς ἀσχημα, χωρὶς νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ ὀρίσῃ τις ποῦ κυρίως ἔγκειται ἡ ἀσχημία των. Διὰ τοῦτο δὲ ἡ ἀσχημία δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ἀπολύτως, ἀλλὰ, μέχρι τινὸς βαθμοῦ, ὡς πρᾶγμα κατὰ συνθήκην. Ἡ εὐσφαλία, ἥτις πρὸς ἄλλους λαοὺς θεωρεῖται ὡς ἀσχημία, ἔχει διὰ τούς Ἀνατολίτας ἐξαιρετα ὀλέγητρα. Ἀνάγκη ἐπομένως νὰ περιορισθῇ τις νὰ

καταδείξῃ τὴν ἀσχημίαν εἰς τὰς διαφόρους αὐτῆς ἐκδηλώσεις, διότι ἀδύνατον εἶνε νὰ ὀρίσῃ ἡ οὐσία αὐτῆς. Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τὸσον δύσκολον, διότι τὸ ἀσχημιον, τὸ κοινόν, τὸ γυδαίον εἶνε ὅ,τι συνήθερον προσπίπτει εἰς τὰς ὄψεις μας· τὸ ὠραϊον, ἔγω καὶ ἀτελές, εἶνε ἐξαιρέσις, τὸ δὲ τελείως ὠραϊον ὑπάρχει μόνον εἰς τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν τὴν φαντασίαν.

Ὅταν ἀναφέρῃ τις τὰς λέξεις ἀσχημία, ὠραιότης, εἰς τὴν φαντασίαν παρουσιάζεται ἀμέσως ἡ ἰδέα τῆς ἀσχημίας ἢ τῆς ὠραιότητος τῆς γυναικός. Ἡ γυνὴ ἐπλάσθη τῶντι ὡς ἀρέσκη, καὶ σκληροτέρην πρὸς αὐτὴν ὕβριν δὲν δύναται νὰ κάμῃ τις παρὰ ἐάν τὴν εἴπῃ ἀσχημιον. Εἰς τὸν δοῦκα τοῦ Roqueilaure ἀνήγγειλαν ποτὲ ὅτι δύο κυρίως τῆς Ἀδελφῆς ἐλλοῦσαι εἰς ἔριδα ἐπεσώρευσαν φοβεράς ὕβρεις κατ' ἀλλήλων. — « Μήπως εἶπε καμμία τὴν ἄλλην ἀσχημιον; ἠρώτησεν ὁ δοῦξ. — Ὅχι, ὑψηλότατε. — Τότε ἀναλαμβάνω νὰ τὰς συμπελιώσω ».

Ἀλλὰ ὑπάρχουσι γυναῖκες ἀσχημοί; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην δὲν θὰ ἐσφαλλέ τις ἴσως ἀποκρινόμενος ἀποφατικῶς. Μόνον ἐκείνη ἡ γυνὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀσχημος, ἡ ὁποία δὲν εἰδέουσι νὰ ἀρέσκη. Εἰμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀκριβῶς αἱ ἀσχημοὶ γυναῖκες εἶνε αἱ γνωρίζουσαι καλλιτέρον νὰ ἀρέσκωσι καὶ αἱ ἐμπνεύουσαι πολλάκις ἰσχυρότατον ἔρωτα, διότι κατακτάλλουσι πρὸς τοῦτο πᾶσαν προσπάθειαν. Ἄλλ' ἡ ὠραία γυνὴ ἀφίνει νὰ τὴν λατρεύουσι, καὶ πολλάκις μὲ τὰς ἰδιοτροπίαις τῆς καταβρύνει καὶ ἀποκρούει καὶ τὸν μᾶλλον διάπυρον καὶ ἀνεκτικὸν λάτρην τας. Τοῦναντίον, δὲν ὑπάρχει μέτρον, τὸ ὁποῖον γυνὴ ὑπερήλιξ ἢ ἀσχημος νὰ μὴ μεταχειρίζεται, ὡς ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, καὶ τούτου κατορθωθέντος, ὡς διατηρήσῃ αὐτόν. Ἄλλως δὲ, ἀφοῦ προδότης ἦρας τῆς ὠραιότητος εἶνε ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, οὐδεμίαν μορφή, ὅσον καὶ ἐν εἶνε ἐλαττωματικὴ, δὲν θὰ φανῇ ἀσχημος, ἐάν ἐκφράξῃ εἶνε νοημοσύνη, εἶτε ἀγαθότητα.

Ἐν Κίνα, ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν γένει ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ ἀσχημία τῆς γυναικὸς δὲν ἔχει τὸσον σπουδαιότητα ὅσην ἐν Ἑυρώπῃ. Εἰς τὰς χώρας ἐκείνας οἱ γάμοι συνάπτονται διὰ τῆς μεσιτείας τρίτων προσώπων, ὁ δὲ ἀνὴρ τότε πρῶτον θὰ ἀνακηλώσῃ τὴν καλύπτραν, ἥτις ἀποκρίπτει τὸ πρόσωπον τῆς μελλούσης συζύγου του, ὅταν ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἔχει τελειώσῃ πλέον, καὶ ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀνεπανόρθωτος. Ἐάν ἡ τύχη τὸν βίψῃ εἰς γυναῖκα ὑπερμέτρως ἀσχημιον, ἀποζημιούται διὰ τὴν ἀτυχίαν λαμβάνων καὶ ἄλλην, ἡ χωρίζων αὐτὴν καὶ πληρόνων τὴν προικὰ τῆς, ἐάν εἶνε ἱκανῶς εὐπορος ὥστε νὰ τὴν πᾶξῃ. Ἄλλὰ, πλὴν τούτων, διὰ τούς ἄνδρας ἐκείνους ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀποζημίωσις, ἣν δὲν πρέπει νὰ παρελθώμεν. Εἶνε δὲ αὕτη ὅτι οὐδεὶς πλὴν αὐτοῦ θὰ εἶδῃ τὴν γυναῖκά του, ἐπομένως οὐδεὶς θὰ

γνωρίσῃ ὅτι εἶνε ἀσχημος, οὕτω δὲ δὲν ἐγγίξεται τοῦλάχιστον ἡ φιλαυτία του. Διὰ τὰ γερο-καλλιπάρκα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἐπιζητοῦσι νέας καὶ ὠραίας γυναῖκας, παραδέτομεν ἐνταῦθα τὸ ἐπόμενον ἀρκετὸν ἀνέκδοτον, ὕπερ καλῶς θὰ ἐπραττοῦν νὰ μελετήσωσι. Σείκης τις, γέρον λευκογένης καὶ ἀσχημος, ἀπάντησεν ἡμέραν τινὰ κατ' ὄδον γυναῖκα, ἥτις, ἐν καὶ καλυπτομένη διὰ μεγάλης καλύπτρας, ἐλλοῦσε τὴν προσοχὴν του διὰ τὸ ὠραϊον παράστημα καὶ τὸ βᾶδιμά της. — « Ὅποια καὶ ἐν εἶσαι, εἶπεν ἀποτεινὸν πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ὁ σείκης, ἐάν δὲν εἶσαι ὑπανδρευμένη, σὲ λαμβάνω ἐγὼ ὡς σύζυγον, καὶ σοῦ δίδω ὅσην ὀλέγα προικὰ· ἐάν εἶσαι ὑπανδρευμένη, ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ· ἀλλὰ εἶμαι ἀσχημος, τὰ μαλλιά μου εἶνε ὅλα λευκά, καὶ στοχαζόμεαι πῶς ἔτσι δὲν θὰ σοῦ ἀρέσω. — Βέβαια », ἀπεκρίθη ἀδιστακτικῶς ὁ γέρον σείκης. Καὶ τὴν ἀφῆκε, σπεύδων νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ὅταν ἀπεμακρυνθῇ ὀλιγον, ἡ οὕτως ἐγκαταλειφθεῖσα γυνὴ τὸν ἐκάλεσεν ὀπίσω καὶ τοῦ εἶπε μυστικᾶ εἰς τὸ οὖς. — « Ἀκόμη δὲν ἐκλείουσι τὰ εἶμοσιν ἔτη, τὸ πρόσωπόν μου εἶναι ὠραϊον, καὶ τὰ μαλλιά μου μαῦρα ὡς τοῦ ἀρκάου τὰ περὰ! Ἀλλὰ ἠθέλησα νὰ σοῦ δείξω ὅτι ἐκείνο ποῦ δὲν ἀρέσκει εἰς ἐσέ, οὕτε εἰς ἐμὲ δὲν ἀρέσκει ἐπίσης ».

Ἡ ἀσχημία εἰς τὸν ἄνδρα, ἐκτὸς μόνον ἐάν εἶνε ὅλως διόλου ἐκτακτός, δὲν ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα· ἄλλως δὲ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου δύναται νὰ μετριάσῃ αὐτὴν κατὰ πολὺ. Οὕτως ὑπῆρχεν ἐν Ῥώμῃ προτομή τις τοῦ Αἰσώπου πλαστῆ, τὴν ὁποίαν παρατηρῶν τις ἠσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν διὰ τὴν λεπτὴν νοημοσύνην τῆς φυμαγωγίας, ἣν ἠτύχησε νὰ ἀποτυπώσῃ ὁ καλλιτέγνης. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβαινε καὶ εἰς τὸν διάσημον Villemain, τοῦ ὁποίου οἱ πλήρεις νοημοσύνης ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ εὐγλωττον στόμα ἐξηφάνιζον τὴν ἄλλην τοῦ προσώπου ἄκραν ἀσχημίαν. Μεταξὺ τῶν προσώπων, ἅτινα κατήνησαν ἱστορικὰ διὰ τὴν ἀσχημίαν των, ἀξιωματικὸς εἶνε ἡ Μαργαρίτα, ἡ κόμισσα τοῦ Τουρόλου, ἣς ἡ ἀποτρόπαιος εἰκὼν ὑπάρχει ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῶν Βερσαλλιδῶν, ὁ de la Tremouille, ὁ φίλος τῆς κυρίας Σεβινιέ, περὶ οὗ ἡ διάσσημος συγγραφεὺς διηγείται τὸ ἔξῃς ἀνέκδοτον. Ὁ εὐπατρίδης ἐκείνος παρετήρει ποτὲ νέαν γυναῖκα, πρὸς ἣν ἐπεδείκνυσεν αἰσθημὰτα ἐρωτικὰ, καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς ἄλλην, ἥτις ἀνέκραξε· « Χωρὶς ἄλλο ὁ κ. de la Tremouille εἰς ἐμὲ θέλει νὰ ἀρέσῃ! » — Δὲν πρέπει δὲ νὰ παραλείψωμεν καὶ τὸν περιφρημον Roqueilaure· οὗτος συναντήσας ποτὲ εὐπατρίδην τινὰ περὶχωρῶτην ἀσχημώτατον εἰς τὴν δεινδοστοιχίαν τῶν Βερσαλλιδῶν, ἐσχετίσθη μετ' αὐτοῦ, τὴν ἐξενάγησε, τὸν συνέδραμεν εἰς τὰς ὑποθέσεις του, τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν βασιλεῖα

καὶ ἐπέτυχεν ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἐχρειάζετο· ἐπειδὴ δὲ ὁ ΙΑ' Λουδοβίκος ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του ὅτι ἐλάμβανε τόσον κόπον δι' ἀνθρώπον, ὅστις οὕτε συγγενὴς του ἢ το οὕτε φίλος του· « Α! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Roqueilaure, δὲν εἶνε μικρὸ ἢ ὑπογνώσις, τὴν ὁποίαν τοῦ χρεώστα, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἐγνωμονῶ εἰς τὸν εὐκαταίδην αὐτὸν ὀφείλω τὸ ὅτι δὲν εἶμαι ὁ ἀσχημώτερος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου σου ». Ὁ διάσημος ἠθικολόγος Vaubenauges παρεμορφώθη τοσοῦτον φρικωδῶς ὑπὸ τῆς εὐλογίας, ὥστε δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κόσμον· εἰς αὐτὴν του δὲ τὴν ἀπομόνωσιν ὀφείλονται τὰ περισπούδαστα ἔργα του.

M*

Η ΓΑΛΑΚΤΩΔΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑ

Πολλοὶ ναῦται παρετήρησαν τὸν χρωματισμὸν, οὗ ἔλεγα πολλὰ μέρη τοῦ ὠκεανοῦ ἀνωμασίθησαν γαλακτώδεις θάλασσαι· ἀλλ' αἱ ἀντιφατικαὶ περὶ τοῦ πράγματος τούτου εἰδήσεις, τὰς ὁποίας μετέδωκαν πρὸς ἀλλήλους, δὲν ἔλαβον καμμίαν ἐπιβεβαίωσιν. Ἀπ' ἐναντίας δὲ κατεπολεμήθησαν ὑπὸ παρατηρήσεων θετικωτέρων, ὡς εἶκαμεν ἐσχάτως τὸ γαλλικὸν ὠρηκτὸν Ἀρμιδα ἐπιστορέφον ἐξ Ἰαπωνίας, καὶ διερχόμενον τὴν ἐν Ἄδεν Ἄκραν τῆς Οὐαλιίας.

Τῇ 10 Φεβρουαρίου 1880, εἰς νύκτα φωτεινὴν ἀλλ' ἀσέληνον, τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος, πρὸς ὃ κατηυθύνετο τὸ πλοῖον, ἐρωτίσθη ἀφῆνης ὑπὸ λάμπους ζωηρᾶς, ἥτις ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπὶ τῆς φυλακῆς ἀξιωματικοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἀπέδωκε κατ' ἀρχὰς τὴν λάμπην ταύτην εἰς τὴν λαμπρὰ ἄστρα, ἅτινα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐχέρουσαν πρὸς τὴν δύσιν του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λάμπη ὄλονεν ἠδύνασε, μετέβλεπε γινώμεν καὶ ἀνέμενε ν' ἀνακαλύψῃ δυστυχῆς τι πλοῖον, γινόμενον παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ἀλλὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν καὶ ἡ ἰδέα αὕτη ἐξηλείφθη, διότι ἀνεφάνη ἀπέραντος ὀθόνη ἀφροῦ ὑπολείμου, καλύπτουσα τὰ ὕδατα ἢ το ἡ γαλακτώδης θάλασσα, καὶ τὸ πλοῖον εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν.

Ὁλόκληρος ἡ θάλασσα, ἔχουσα λευκὸν γαλακτώδες χρώμα, ἐπίσης λαμπρὸν ἔσον καὶ ὁ συνήθης φασφορισμός, ἐν προκαλεῖ τὸ διασχίζον τὰ ὕδατα πλοῖον, ὁμοιάζει πεδιάδα γινοσκοπετὴ εἰς νύκτα φωτεινὴν. Ἡ ἐξ αὐτῆς δὲ λάμπη εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε οὐδὲν ἔχνος πλέον διακρίνεται τοῦ σάλου, τὸ ἀνω ἄκρον τῶν κυματισμῶν συγχέεται πρὸς τὸ κάτω, καὶ ἡ θάλασσα ὅλη φαίνεται ἑστὴ καὶ ὁμαλὴ, καθὼς ὅταν ὑπάρχῃ γαλήνη. Ἡ ὕδατινὴ αὐλαξ, ἣν προξενεῖ τὸ πλοῖον, καὶ ἥτις διαρκεῖ ἐπὶ 2 καὶ 3 μίλια, ἡ δὲ τῆς ἐλικος, ἀναρρίπτουσα μετὰ βίας τὸ ὕδωρ πρὸς τὰ ὀπίσω, μόλις σχεδὶν ἀφαιρῶμεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐπιφανείας· ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ γαλακτώδες

στρώμα δὲν περιορίζεται εἰς μόνον τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ πρὸς τὰ κάτω εἰς ἰκανὸν βάθος. Παρεμφερὲς δὲ τὸ φαινόμενον τονίζεται καὶ δὲν ἀρ- γεῖ νὰ προσλάβῃ ἕλην αὐτοῦ τὴν ἔντασιν, καὶ ἀπὸ τῆς δευτέρας μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας ἡ ἐνόμισέ τις ὅτι τὸ πλοῖον περιέπεσεν εἰς πέλαγος πάγων, ὅπου συλληφθὲν μένει ἀκίνητον, ἐὰν ἡ ἀδιάκοπος κίνησις τοῦ δὲν διέλυε πάραυτα τὴν δευτικὴν ταύτην ἀπάτην. Ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα, καὶ πάντα ταῦτα ἐξηλείφθησαν.

Ἐξετάζων τις μετὰ προσοχῆς τὸ ὕδωρ διασχι- ζόμενον ὑπὸ τοῦ πλοίου, παρατηρεῖ πλήθος θυμα- λασίων σωματίων φωτεινῶν, συνλιθομένων πρὸς ἄλληλα, φωτεινότερον δὲ καὶ ὁ μέγας προσκρού- ουσι πρὸς τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου. Κάδος πληρω- θεὶς ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου ἀνεσύρθη ἐπὶ τοῦ πλοί- ου, καὶ τὸ ὕδωρ τούτου εὐρέθη πλήρες σωματίων φωσφορίζοντων, ἐχόντων μῆκος ἐνὸς ἕως δύο εκα- τοστών τοῦ μέτρου, σπινθηρίζοντων δὲ λαμπρῶς, δασκίαι ἀνεκίαι τις αὐτὰ διὰ τῆς χειρὸς ἠρημι- ὤθησαν ὁ ἕως τετρακόσια τοιαῦτα σωματίων ἐν τῷ κάδῳ, χωροῦντι δέκα λίτρας ὕδατος. Ἐὰν δὲ τις ἀνασφύραξ ἐκ τοῦ ὕδατος τὰ σωματίων ταῦτα ἐ- ζετέσῃ αὐτὰ πρὸς τὸ φῶς λυχνίας, βλέπει ὅτι συν- ἰστανται ἐξ οὐσίας τινὸς πηγματώδους, ἣτις ἀ- ποξηρνίσεται ταχέως εἰς τὴν ἀέρη καὶ ἀφνίζε- ται ἀφίνουσα σφαιρίδιον. σποτεινὸν ἔχον διαμέ- τρον ἐνὸς χιλιοστομέτρου, ὅπερ μία σταγὼν ἀρκεῖ νὰ ζωογονήσῃ αὐτίς, ἐξεγείρουσα συγχρόνως καὶ τὴν φωσφορικὴν αὐτοῦ ιδιότητα. Συντρίβων δ' αὐτὰ ἐντὸς τῆς χειρὸς, ἀπολαμβάνεις μικράν τινα σειρὰν φωτεινῆν, ἐν τῷ ἅμα ἀποσβεννυμένην, καὶ ἄσπρον.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται ἀποδεικνύουσι, ὅτι ἡ αἰτία τοῦ φωτεινοῦ φαινομένου, περὶ οὗ πρόκει- ται, πρέπει ν' ἀναχθῇ εἰς σωροὺς μεγάλους ζω- φίων φωσφορίζοντων, συντελιμμένων πυκνῶς πρὸς ἄλληλα, καὶ παραγόντων φῶς μάλλον ἢ ἥττον λαμπρὸν, ἀναλόγως τῆς μεγαλιτέρας ἢ μικρο- τέρας αὐτῶν συμπυκνώσεως. Ὅθεν καὶ ἀδιστά- κτως δύναται ν' ἀπομακρύνῃ τις πᾶσαν ἄλλην ὑπόθεσιν ὡς πρὸς τὸν φωσφορικὸν τῆς γαλακτώ- δους θαλάσσης.

ΤΟ ΛΑΓΑΒΡΟΧΟΝ ΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Ἐρευρέθη ἐσχάτως νέος τρόπος τοῦ καθίστασθαι τὰ ὑφάσματα ἀδιάβροχα, καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ τρόπος οὗτος μέλλει νὰ ἀποδειχθῇ κατὰ πάντα ἄριστος. Ἐἶπε δὲ, κατὰ τὸν Χρόϊον, ἄπλοῦ- στατος, καὶ συνίσταται τὸ νὰ διαπερασθῇ τὸ μέλλον νὰ κατασταθῇ ἀδιάβροχον πρᾶγμα διὰ πιστηρίου περιέχοντος ἰδιαιτέραν τινὰ ὕλην. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἐντὸς ἐνὸς ἢ δύο λεπτῶν πολλὰ μέτρα μεταξωτοῦ γίνονται ἀδιάβροχα, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐκ τούτου ἡ ἐλαχίστη μετα- βολὴ μῆτε εἰς τὴν ὕψην μῆτε εἰς τὸ χροῖμα τοῦ ὑφάσματος. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα καὶ τὸ χροῖμα

τοῦ ὑφάσματος στερεοῦται, καθὼς φαίνεται, ἔτι πλείοτερον.

Ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἱσθῶν δύνανται νὰ ὑπο- βληθῶσιν εἰς τὸν τρόπον τούτον, ὁ χάρτης, τὰ φύθινα παικίδια, τὰ βιβλιοδετικὰ περικαλύμματα τῶν βιβλίων, τὰ δέματα, κτλ. Ἐκ δύο με- ταξωτῶν κυανοχρόμων τὸ ἕτερον ὑπεβλήθη εἰς τὸ πιστηρίον μετ' ὁ ἀμφότερα τὰ ὑφάσματα ὑπεβλήθησαν συγχρόνως εἰς βεῦμα ὕδατος ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα καὶ ἐκ μὲν τοῦ ἀδιαβροχοῦ μεταξωτοῦ τὸ ὕδωρ διεξέρρευσε χωρὶς νὰ τὸ βρέξῃ, τὸ δὲ μὴ ἀδιαβροχὸν κατεβράχην ὅλον. Τεμάχιον στυποχάρτου ὑπεβλήθη εἰς τὸ πι- στηρίον κατέστη ἀδιάβροχον ὡς ὁ χαλύψ, ἐν ᾧ ἡ ἀντίστροφος ὄψις τοῦ αὐτοῦ ταμαχίου διέπλω- σεν ὅλας τὰς ἀπορροφητικὰς ἰδιότητάς του.

Τεμάχιον χάρτου ἐρυθροῦ λεπτότατον ἀπέβη οὕτως ἀδιάβροχον ἐκ τῆς ὑγρασίας, ὡς ἐὰν ἦτο ἀπὸ καουτσού. Ἀξιοσημείωτον δὲ πλεονέκτημα τῆς νέας ταύτης μεθόδου εἶνε, ὅτι τὰ δι' αὐτῆς παρασκευαζόμενα ἀντικείμενα, ἐν ᾧ γίνονται ἕ- λως ἀδιάβροχα, διαπερῶνται ὅμως ὑπὸ τοῦ ἀέ- ρος ἀπερραλλάκτως, ὅπως καὶ πρότερον.

Ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε, καθὼς λέγουσιν, ἐφεύ- ρησις ἀποστράτου τινὸς ἀξιωματικοῦ Ἄγγλου.

ΔΑΝΕΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἡ ἀληθεία, ἔλεγε τις προχθὲς πρὸς τὸν βουλευτὴν Η'*, ὅστις θεωρεῖται ὡς ὁ χαμαιλέον τῶν πολιτικῶν κομμάτων, ἡ ἀποστραφὴ πρὸς τὴν σταθερότητα τῶν ἀρχῶν εἶνε κατὰς ὑπερ-βολικὴν. Δὲν ἀρνεῖται κανεὶς ὅτι ὕλων τῶν κομ- μάτων αἱ ἀρχαὶ εἶναι σεβασταὶ, ἀλλὰ...

— Ἐδῶ σὲ σταματῶ, ἀποκρίνεται ὁ Η'**, ἀφοῦ ὅλων τῶν κομμάτων αἱ ἀρχαὶ εἶναι σεβασταί, τί κακὸν εἶνε νὰ μεταβάλῃ τις ἀπὸ τὸ ἓνα εἰς τὸ ἄλλο;

Εἰς γραμματοκομιστῆς ἔλαμνε προχθὲς τὸν ἐξῆς ἄριστον:

Γυνὴ ὑπερδουμένη εἶνε γράμμα, τὸ ὅποιον ἔρθεσεν εἰς τὴν πρὸς ἡν διευθύνεται.

Νεῖνις ἀνυπερδουμένη εἶνε γράμμα, τὸ ὅποιον δὲν ἀπεστάλη ἀκόμη.

Ἡ γερωντοκρία εἶνε γράμμα, τὸ ὅποιον ἐλα- σμονήθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Καθ' ἣν ἐπαρχίην ὁ διάστημος Ῥενάν εἶχε δημο- σιεύσει τὸν Βίον τοῦ Ἰησοῦ, ἐξήτει νὰ ἐνοικισθῇ αἰχμηά τι.

Τέλος εὐρίσκει ἐν, καὶ δίδει εἰς τὸν θυρωρὸν τὸ ὄνομά του, λέγων ὅτι ἡ ἐπιστρέφῃ τὴν ἐ- παύριον.

Ὁ θυρωρὸς, ὅστις εἰς τοῦτη τὸ μεταξύ ἔλαβε πληροφορίας περὶ τοῦ προσώπου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅτε τὴν ἐπισύσαν ἐπανήλθε:

— Κύριε, μὲ εἶπεν ὅτι εἶσθε ἄνθρωπος ποῦ

κάμνεται μεγάλον κρότον; εἰς δὲν ἐνοικισά- μεν δωμάτια εἰς ἀνθρώπους μὲ τέτοια ἐπαγγέλ- ματα.

Ἡ ΚΑ Ζ. δεικνύει εἰς τὸν μικρὸν τριετῆ υἱὸν τῆς εἰκόνα ὡραίων περιττάουσαν τὸν ἄγιον Ἰωάννην.

— Βλέπεις; λέγει, γιατί ἦτον πολὺ πρόνομος ὁ ἄγιος; ὁ Θεὸς τὸν βραβεῖει καὶ τὸν κάμνει τό- σον ὡραῖον!

— Ὡ! λέγει ὁ μικρὸς ὡς διατάζων, δὲν εἶνε ἀ- λήθεια αὐτὸ, μαμά. Ὁ ἄγιος φαίνεται ἔτσι φρό- νιμος, γιατί νὰι κολλημένος; μὰ, ἐν ἴσχυρι νὰ κούνηθῃ, ὡς ἔβλεπες!...

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἀποστερηθὲν τῇ 1832, διὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς Βερώπης, τοῦ πλείστου μέρους τῆς πατρίδος κληρονομίας, καὶ δεσμευθὲν ἐν ὄνόματι τῆς ἐλευθερίας ἐντὸς στενοῦ πνευ- γοῦ κλωβοῦ, ἠδίκηθη βεβαίως οὐρανῶς· ἀλλὰ καὶ ἡ Βερώπη ἐτιμωρήθη, ἀξιώσασα, παρὰ τὰ διδάγματα τετρακοσίων ἐνιαυτῶν, νὰ συμβιβάσῃ ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὴν συνύπαρξιν τῆς ἐλευθερίας ἥτις, ὅσον μικρὰ καὶ ἀνῆται, ἀποβαίνει παντοῦ- ναμος, μετὰ τῆς καταδυναστείας, ἣτις ὅσα κα- ταθλιπτικὴ καὶ ἀνῆται, ἀποδύει ἀσθενεστάτη. Ἡ Βερώπη δὲν παύει ἀνηχανοῦσα περὶ τοῦ πρ- κτέου καὶ νῦν μὲν ἐπιχειρεῖ πολέμου; καταστρε- πτικοῦ, νῦν δὲ ἀναγκάζεται νὰ καταδαπανᾷται εἰς προπαρασκευὰς οὐδὲν ἥττον ἐπιζημίους τῶν πολέμων. Ἐπεισθη μὲν καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα ὅτι τὸ καθεστὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διατηρηθῇ, διατάζει ὅμως ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀναπλη- ρώσεως αὐτοῦ. Ἡ κατοχὴ τῆς Κωνσταντινουπό- λεως εἶναι ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου, ὁ λίθος τοῦ προσκόμματος, εἰς ἡν προσέκοψαν ἄχρι τοῦδε πάντα τὰ περὶ ἀνορθώσεως χριστιανικῆς κυριαρ- χίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ βουλευόμενα. (Παπαρηγό- πουλος).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

— Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, ἔχων ἀνάγκην χρη- μάτων — καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἦτο ὁ πατήρ — ἔγραψε πρὸς τινα τραπεζίτην πα- ρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὴν δανείσῃ διὰ μερικῶς μῆ- νας ποσόν τι.

Ἡ ἐπιστολὴ, ἣτις ἦτο γεγραμμένη μετὰ πολ- λῆς χάριτος καὶ πνεύματος, ἐφθασεν εἰς τὸν πρὸς ἡν ἦτο τῆς, καὶ ὁ λαβὼν αὐτήν, ἀφ' οὗ τὴν ἀνέ- γνωσεν, ἔκρινεν ὅτι ὁ γράψας αὐτήν δὲν εἶνε ἀν- θρωπος ἰκανὸς νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του· ἐν μίᾳ λέξει, ἠρησθή.

Τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἐπέρας ὁ τραπεζίτης εἶχε προσκαλημένους εἰς τὸ γεῦμα. Μεταξὺ τῶν προ- σκεκλημένων ἦσαν καὶ τινες λόγιοι, οἵτινες ἔλαμ- ναν μεταξύ ἄλλων πολὺν λόγον περὶ αὐτογράφων ἐπι-

στολῶν, ὧν τινες, προΐόντα καλάμων δοκίμων, ἐπωλήθησαν εἰς μυθώδεις τιμὰς.

— Τῇ ἀληθείᾳ; ὑπέλαθεν ἐρωτήσας ὁ τραπε- ζίτης. Τῷ ὄντι τὰ πράγματα αὐτὰ ἔχουν ἀξίαν, καὶ δύναται νὰ τὰ πωλήσῃ τις;

— Βεβαίως! ἀπεκρίθη εἰς τῶν συνδαιτυμό- νων· μία ὡραία ἐπιστολὴ τοῦ Οὐγγῶ, τοῦ λα- μαρτίνου, τοῦ Θιέρσου, τῆς κυρίας Σάνδ, δύνα- ται νὰ πωληθῇ μὲ ἴσον βάρος τραπεζικῶν γραμ- ματίων.

— Τί λέγετε περὶ μιᾶς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀλε- ξάνδρου Δουμά; ὑπέλαθεν ὁ οἰκοδεσπότης — αὐ- τῆς παραδείγματος χάριν;

Καὶ συγχρόνως ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου του ἐπέδειξε τὴν ἐπιστολήν.

— Σὺς δίδω πέντε χρυσᾶ λουδοβίγια! ἀπε- κρίθη ὁ φιλόμουσος συνδαιτυμὼν.

— Ἀπεδέχθη τὴν συμφωνίαν! ἐπανέλαθεν ὁ τραπεζίτης.

Καὶ δι' ἑκατὸν φράγκα ἐξεποίησε τὸ ἐπέρας τὴν ἐπιστολήν τοῦ μεγάλου συγγραφέως, πρὸς ἡν ἠρνήθη τὴν αἰτηθεῖσαν χάριν τὸ πρῶτ.

Μέχρι τοῦδε εἶδμεν πολλοὺς τρόπους γνω- σταποιήσεων, τοὺς μὲν τῶν δὲ παραδοξότερους. Βεβαίως ὅμως πάντας ὑπερβαίνει κατὰ τὴν πρω- τοτυπίαν ἡ ἐπομένη, τὴν ὁποῖαν μετεχειρίθη ἐ- σχάτως εἰς τῶν πρώτων ἐμποροπρακτῶν τῆς Μασ- σαχίας.

Οὗτος, ὅπως γνωστοποιήσῃ εἰς τὸ Κοινὸν τὰ προΐοντα τῆς τέχνης του, κατέφυγεν εἰς τὸ ἀ- πλοῦν μέσον τοῦ νὰ ἐνδύσῃ ἀτομῶν τι, ἔχον εὐ- ρυθμὸν τὸ σῶμα, διὰ μαύρου ἐνδύματος ὅσον ἔ- νεστι τελείως κατασκευασμένου, ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ὁποῖου, οἱ συναντῶντες τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἠδύνατο ν' ἀναγνώσασιν εἰς γράμ- ματα ὡραία κεντημένα τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ κατα- στήματος:

Μέγα ἐμποροπρακτικὴν κατάστημα Ὀδὸς ἈΠαραδείσου, ἀρ. 19.

Ὁλόκληρος ἐνδυμασία ἀπὲρ 25 μόρον φράγκ.

Δὲν εἶνε πρωτότυπος τῶντι γνωστοποιήσις; Φαντάσθητε τώρα ὅπως ἀστείας συνεπίεις ἡ ἀ- εἶχεν ἡ γνωστοποιήσις αὕτη, ἐὰν ὁ φορὸν τὸ ἐν- δυμα μετέβηκε λ. χ. εἰς τὸ ὀκταπρον, καὶ ἐκά- θητο ἐμπρὸς κανενὸς ἄλλου ῥάπτου, ὅστις ἐλλῶν ἐκεῖ ἵνα διασκεδάσῃ, ὡς ἦτο ἠναγκασιμένος ὁ ταλαίπωρος νὰ ἀναγινώσκῃ καθ' ὅλον τὸ διάστη- μα ἐπὶ τῆς ῥάχους τοῦ ἄλλου τὴν γνωστοποιή- σιν τοῦ ἀντιζήλου του!

Κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ δόκτορος Εἰ- γελί οἱ ἀπὸ τοῦ 1829 μέχρι τοῦ 1879 καθ' ὅλην τὴν γῆν κατασκευασθέντες σιδηροδρομοὶ ἔχουσι μῆκος 350,000 χιλιομέτρων· εἰς ὑπερβαίον τῶν σιδηροδρόμων τούτων κατασκευάσθησαν ἀτμά- μαχαι μὲν 105,000, ἑμαξαὶ δι' ἐπιβάτας 210 χιλιάδες καὶ ἑμαξαὶ φορητοὶ 245,000, διὰ τὰ

δοῦναι πάντα ἐδαπανήθησαν ἐν ὄλω περὶ τὰ 100 δισεκατομμύρια φράγκων.

Τὸ ἐπόμενον ἀρκετὰ κωμικὸν συμβάν εὐρίσκουμεν ἐν τινι παρισίῳ ἐφημερίδι.

Γέροντι, ὅστις πρὸ ἐτῶν ἀπέθανεν ἐν Παρισίῳ, ἐκληροδότησεν ὑπὲρ ἐνὸς σκύλλου του, ὃν ἠγάπα πολὺ, σημαντικὰν ποσὴν ἵνα πληρώσεται κατὰ τριμηνίαν εἰς γυναῖκα ἀναλαθοῦσαν νὰ διατρέφῃ τὸν σκύλλον. Τὸ κληροδότημα οὐκ ἐτελείωνεν, ὅταν ὁ ἀπέθανεν ὁ σκύλλος· ἕως τότε δὲ ἡ γυνὴ ὑπεχρεοῦτο νὰ περιποιῆται τὸν ἄζωρ καὶ νὰ τὸν περιφέρῃ καθ' ἑκάστην, ὡς ἔκαμνον ὁ κύριός του, εἰς τακτικὸν περίπατον. Οὕτω δὲ καὶ ἐγένετο, ἢ τοῦλάχιστον ἐφαίνετο ὅτι γίνεται. Ἄμα ἔληγεν ἡ τριμηνία, ἡ φύλαξ τοῦ σκύλλου μετέβαινε τακτικὰ εἰς τὸν ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης τοῦ μακαρίτου, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν σκύλλον, καὶ τὸ εἰσόδημα ἐπληρώνετο τακτικὰ.

— Πόσων χρόνων εἶνε ὁ ἄζωρ; ἠρώτησε πολλάκις ὁ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης ἀνοίγων τὸ ταμειὸν του.

— ὦ! ὄλο γρονθὸς ὁ καυμένος, ἀπερίνετο ἡ γυνὴ κρατοῦσα τὸ ζῶον ὑπὸ τὴν μασχάλην τῆς μισοστυγασμένου μετ' ὁ πάλιν τῆς.

Τῶντι ὁ ἄζωρ ἐγήρασε, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπισώρευσις τῶν ἐτῶν ἠπέλει σπουδαίως τὰς πολυτίμους ἡμέρας του, διότι εἶχε πάντοτε ἀνοικτούς ζωηροτάτους ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπιστοποιεῖ καὶ αὐτὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν χροσῶν ναπολεονείων, τὰ ὅποια ἐμετροῦντο χάριν του.

Δέκα ἔτη παρήλθον οὕτω. Ὁ ἄζωρ παρουσιάζετο τακτικὰ κατὰ τριμηνίαν, φερόμενος ἀπὸ τὴν κυράν του καὶ ἔχων ζωηρῶς λάμποντας τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Δὲν ὁ ἀποθάνῃ λοιπὸν ποτὲ αὐτὸς ὁ σκύλλος! παρατήρησεν ἡμέραν τινὰ ὁ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης, ὁ ὅποιος εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀνυπομονῇ.

— Ἄ! τὸν περιποιῶμαι τόσον καλῶς, τὸν καυμένον! παρατήρησεν ἡ γυνὴ.

— Ποτὲ δὲν τὸν εἶδα νὰ περιπατῇ, ὑπέλαθεν ὁ ἄλλος, μήπως εἶνε παράλυτος;

— Μάλιστα, κύριε, παράλυτος; ὁ καυμένος!

— Ἔτσι βέβαια πρέπει νάναί, ἀφοῦ δὲν στέκεται ποτὲ ἐς τὰ πόδια του.

Καὶ ταῦτα λέγων πλησιάζει καὶ λαβῶν τὸν ἄζωρ, τὸν ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Φρίκη! ὁ ἄζωρ ἦτο βυλσαμμωμένος! Πρὸ πέντε χρόνων ἡ ψυχὴ του εἶχεν ὑπάγει εἰς ἀντάμωσιν τοῦ κυρίου του, καὶ ἡ παμπόνηρος γυνὴ, φοβουμένη τὴν λῆξιν τοῦ εἰσοδήματος, ἐπεριποιεῖτο μετὰ μεγάλην ἐπιμέλειαν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ σκύλλου...

Καὶ ὁ ἄζωρ εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ πείναν!

Πρὸ ὀλίγου χρόνου ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίῳ φρενοβλαβὴς ἐν ἡλικίᾳ 103 ἐτῶν, καλούμενος Ζουμπισσιέ, γνωστὸς δὲ ὑπὸ τὴν προσωπίαν Ἰβέλιος ἀνθρώπου· οὗτος εἶχεν εἰσαχθῆ εἰς Βι-

σέτρον τῷ 1787, ἐνθα ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ὁ Ζουμπισσιέ δευροκατέτης ὢν ἐπληρώθη βαρέως τὴν κεφαλὴν ὑπὸ πτώσεως ὕδρου παραθύρου· ἐκ τῆς ἐπεληούσης δὲ πληγῆς, ἣτις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔμεινε ἀθεράπευτος, προσεβλήθη ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἐπῆλθε διατράξις τῶν φρενῶν. Κατ' ἀρχὰς κατέστη ἡλίθιος, ὑστερον ὁμοῦς ἡ μανία του ἔλαβεν ἐπίτασιν, καὶ τότε ἐνέκλεισαν αὐτὸν εἰς Βισέτρον. Αὐτόθι καθύστερον μικρὸν, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς εἶχε τὴν τρομερὰν ἰδέαν, ἣτις δὲν ἐγκατέλιπεν αὐτὸν μέχρι τοῦ θανάτου του, νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ σῶμά του συνέκλειτο ἐξ ὕδρου, καὶ ὅπως μὴ θραυσθῆ ἔμεινε ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι 83 ἐτῶν ἔπαξ μόνον ὠμίλησε ζήτησας καπνόν.

Ἐν τοῦ ληθάργιου τούτου ἐξῆλθε μικρὸν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, ταρχησίσης τῆς διανοίας του ἐκ τοῦ κρότου τῶν βουβῶν, αἰτιμὴ διερρηγνύοντο ἐν Παρισίῳ. Τότε ἤρχισε νὰ βαδίζῃ κλονούμενος καὶ νὰ προφέρῃ ἀσυναρτήτους λέξεις. Βεβαίως ἐπανέπεσε πάλιν εἰς τὴν πένθημωσιωπὴν καὶ καταπληκτικὴν ἀκίνησιν, ἣτις συνέκλειε καὶ τοὺς μάλλον σκληροκαρδίους ἀνθρώπους βλῆσποντας αὐτόν.

Ὁ διάσημος στρατάρχης τῆς Πρωσίας Βράγγελ ἦτο ὀνομαστής κατ' ὄλιον τὸν πρωσσικὸν στρατὸν διὰ τῆς ἰδιοτροπίας του.

Ἡμέραν τινὰ ἀπαντῆ ἀνωματικῶν, φέροντα τοὺς πτερινιστῆρας παρὰ τὸν κανονισμὸν.

— Σὲ θέτω ὑπὸ κράτησιν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Βράγγελ μετὰ τὸ σὺνθεσ αὐτῶν αἰκίον ὕψος.

Ὁ ἀνωματικὸς, τοῦ ὁποῦ σπουδαίαν ὑπόθεσιν ἐματαίωσεν ἢ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην φιλάνειαι, ἀπατολῆ νὰ παρατηρήσῃ ὅτι καὶ αὐτοῦ τοῦ στρατάρχου οἱ πτερινιστῆρες δὲν ἦσαν καθόλου κατὰ τὸν κανονισμὸν.

— Ἀληθινὰ! ὑπελαμβάνει ὁ στρατάρχης διὰ βολῆ! Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἔτσι· οἱ πάντες πρέπει νὰ συμμορφώνονται πρὸς τὸν κανονισμὸν... Λοιπὸν, νὰ κάμῃς ἀκόμη καὶ ἑλλαι εἰκοσιτέσσαρες ὥρας... ἀντὶ ἐμοῦ.

Ε.Ε. ΛΑΜΙΝΑΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΙΑΔΑ

Πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἐξ ἐλαίου ἢ λίπους κηλίδων ἐπὶ τῶν ἐνδύματων, κοινῶς λεκόμεν, λάβε χολὴν βοείου, διέλυσεν ἐν ὕδατι 2 ὀκάδων, καὶ κτύπησεν τὸ ὕδωρ καλῶς διὰ κοιλιαίου μέγμου σχηματισμοῦ ἰκανοῦ ἀφροῦ· εἶτα δὲ διὰ φέγγους τρίψον καλῶς τὰ κηλιδωμένα μέρη καὶ ἀπόπλυνον εἶτα διὰ καθαροῦ ὕδατος. Ἡ συνταγὴ αὕτη ἐφαρμόζεται διὰ τε τὰ ἐξ ἐριούχου καὶ τὰ ἐκ μεταξίης ἐνδύματα. Κυρία Ε'